

A medieval knight in chainmail and a helmet stands in a lush, green forest. He is holding a long spear. In the background, a large, scaly dragon is visible, partially obscured by the dense foliage. The scene is bathed in a greenish light, suggesting a magical or mysterious atmosphere.

IAN C. ESSELMONT

krev a kosti

— + —
PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ ŘÍŠE

Ian C. Esslemont

KREV
A
KOSTI

Román
z prostředí Malazské říše

TALPRESS

Copyright © 2012 by Ian C. Esslemont
Translation © 2016 Dana Krejčová
Cover design © 2012 Steve Stone
First published as Blood and Bone by Transworld Publishers,
a division of The Random House Group Limited.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-634-9 (pdf)

*Tuto knihu věnuji památce svého otce
Johna Roye Esslemonta, 1934–1989.*

Velmi nám chybíš.

Poděkování

Jsem nesmírně vděčný Minnesotské univerzitě, že podporovala můj zájem o cestopisy z 19. století, koloniální texty a imperiální mýty. Doufám, že se k tomuto bohatému materiálu jednou vrátím. Pravda je ve skutečnosti mnohem podivnější než fikce.

~ Ostrov ~
JACURUKU

LEDOVÁ POLE

BOUŘLIVÝ
OCEÁN

K PĚSTĚ

LEDOVÁ POLE

MOŘE
BÍLÝCH VĚŽÍ

OSOBY

Vesničané taumaturgů

Saeng	dcera místní kněžky, ž.
Hanu	její bratr

Himatanští venkované

Oroth-en	vesnický předák
Ursa	válečnice

Horští loupežníci

Kenjak Aševajak	náčelník loupežníků
Loor-San	
Myint, ž.	
Thet-mun	

Taumaturgové

Golan	velitel Armády spravedlivého trestu
U-Pre	zástupce velitele
Trn	hlavní armádní písař
Waris	armádní důstojník
Pon-lor	čerstvě vycvičený taumaturg
Tun	armádní dozorce (odpovídá hodnosti seržanta)
Surin	první mistr vládnoucího kruhu mistrů

Ārdatini služebníci

Rutana	čarodějka
Nagal	válečník
Citravaghra	„člověk-levhart“
Varakapi	„člověk-op“

Ādwamijské kmeny

Jatal	hafinajský princ
Andanii	vehajarwijská princezna
Ganell	awamirský náčelník
Šer' Tal	saarský koňmistr
Pinal	hafinajský koňmistr
vojevůdce	žoldněřský velitel
Scarza	jeho poručík

Přisežníci Rudé gardy

K'azz D'Avore	velitel
Mihal	kapitán, ž.
Gwynn	mág, původně ze Stahovačovy kumpanie
Lor-sinn	mág, ž.
Turgal	
Zelev	
Amatt	

Odpřiseženci

Stahovač	kapitán
Jacint	poručík, ž.
Mara	mág, ž.
Plátek	mág
Rud	mág
Šijel	zbraňmistr
Černa Menší	
Hist	
Leuthan	

Malazští žoldnéři

Jusen	kapitán
Burastan	poručík, ž.
Mrak	mág
Kysúc	mág
Štolba	voják
Jirchář	voják
Dý	voják
Slad'och	zvěd

Ostatní

Ardata	také známá jako královna čarodějek
královna snů	také známá jako kouzelnice, T'riss
Ina	Seguležka z první tisícovky bojovníků, jistari
královna čarodějek	také známá jako královna nestvůr, Ardata
Děd Měsíc	kmet
Ripan	jeden z jeho potomků
sestra Zášť	Draconova dcera
Osserk	Tiste Liosan, někde uctíváný jako bůh nebes
L'orik	Osserkův syn
Gothos	Jaghut

Ú V O D

Ve třetím měsíci třetího roku Velikého sucha jsme ze Svatého Ubarydu vypluli na moře. Patnáctého dne třetího měsíce jsme přistáli u ostrova falarských barbarů. Od té chvíle nás trápil protivítr, jenž zdržel náš příjezd. Dále jsme narazili na zádná ledová pole, přes něž jsme mohli plout pouze s největší opatrností. Teprve jedenáctého měsíce jsme konečně zakotvili v ústí veliké řeky. Jisté je, že tak krátká návštěva nemůže obsáhnout všechny zvyky a zvláštnosti této země, ale přesto bychom mohli přinejmenším nastínit její hlavní rysy.

Ular Takeq

Zvyky starověkého Jakal-Uku

Jacuruckým pralesům vládli duchové. Saeng si vzpomínala, jak zůstávala vzhůru celou noc a snažila se porozumět jejich tichému volání. To tiché mumlání bylo mnohem lákavější než její vlastní sny. Jednou z jejích nejstarších vzpomínek byla procházka listím ozářeným měsíčním světlem, kdy hledala zdroj toho pralesního hlasu. Byla úplně klidná, vůbec se nebála – jak už to u dětí bývá. Vybavovalo se jí, jak po delším toulání ucítila ruku, která ji hustým kapradím a trsy vlhké trávy odvedla zpátky do vesnice. Tam ji do náruče popadla matka s tváří zvlhlou od slz a pevně si ji tiskla na kostnatou hruď, zatímco jí Saeng klidně vykládala, že je všechno v pořádku. Není třeba plakat. Zpátky ji přece přivedl přítel.

Později pochopitelně všichni tvrdili, že viděli, jak z noci vyšla sama.

Od té chvíle už pro ni lígy neproniknutelného pralesa kolem vesnice přestaly být děsivé. Nebezpečný a poněkud lehkomyšlný přístup, jak přiznávala, v zemi, kde byly stromy ozdobené květinovými girlandami a modlitebními šátky na počest nespočtu duchů, neklidných mrtvých, přízraků, dávno zapomenutých bohů a příliš mnoha ztracených dětí i dospělých.

Jak dospívala, mizela do lesa, kdykoliv to bylo možné. Mezi visícími liánami a listím, z něhož kapala noční mlha, za ní přicházeli staří duchové země a ona se naučila mnoha zapomenutým věcem. Ráno se vracela z toulek lesními cestami, nohy obalené blátem a trávou, s pavučinami zapletenými do vlasů. Matka ji zpočátku bila a tahala za uši. „Nejsi žádná neurozená sedlácká holka!“ ječela. „Pocházíme z prastarého rodu kněžek a věštkyň!“

A často ji během oběda brávala za ruce a pak to bylo vždycky stejné. „Saeng,“ začínala, jako by byla velice zklamaná. „Naše rodina dodržuje starou přísahu. Ne jako ti hlupáci kolem, co se plazí před modlami, amulety a talismany. Všechno to pověřivé vzývání bohů země nebo zvířecích bohů nebo toho prokletého božského krále nebo čarodějky – to všechno jsou jen prázdná slova. Nebo něco horšího. Naše rodina – my ženy – pocházíme z rodu původních kněžek nebe a slunce! My uctíváme světlo. Pamatuj si to! Světlo, které dává veškerý život!“

Matka se jí dívala do očí, jako by ji prosila, aby ji pochopila, ale Saeng se odvracela. „Ano, matko,“ odpovídala. A nakonec se matka vzdala a ona směla pokračovat v potulkách za hlasy, které šeptaly ve velkém zeleném labyrintu, jenž je obklopoval.

Jak vyrůstala, ovládala šeptem předávanou výuku stále lépe, až dokázala povolat duchy, o nichž již věděla, že jsou to nak-tové, obávaní duchové země a předků. Jak se její dovednosti zlepšovaly, přicházeli za ní duchové a stíny ze stále větší dálky v pradávnejší propasti minulosti této země. A ona zase s každým příkazem stále obratněji ovládala manipulaci s jejich nadáním. Z mumlání neklidných mrtvých se dozvěděla, jak spoutat vůli zvířat, jak tlumočit hlasy větru, jak oklamat smysly a jak vylákat vědomosti ze samotné země. Při usínání se jí zdávalo, že se k ní kradou stále blíž a do ucha jí šeptem sdělují stále temnější tajemství. Tajemství prastarých, zakázaných kouzel, ztracených vražedných ochran a ovládání hlubin lidské mysli.

Zprvu o tom nepřemýšlela, i když se stíny příkrádaly stále blíž

a pro ni bylo stále obtížnější je zahnat. Až jí jedné noci sevřela paži tmavá ruka. Hlas zněl jen jako vzdychání větru v listoví, když syčel: „*Velekrál z tebe bude mít radost.*“

Vzpomínala si, jak ji ten mrazivý dotek vyděsil. „To všechno bylo prachem už před celými věky.“

„*Ne, je to teď. Už žádné hlouposti.*“ Propadalo se to do vlhké prsti a ji to stahovalo s sebou.

Výkřik ji polekal víc než větev, která stín rozčíslna a rozehnala ho. Ležela tam a zírala na svého staršího bratra Hanua, jenž se zamračeně rozhlížel kolem sebe, větev napřaženou. Kupodivu ji to pouze našťvalo. „Co tady děláš?“ vyjela na něj.

Zvedl ji ze země. „Nemáš zač. Sleduju tě. A poděkuj předkům za to.“

„*Cože?*“ Odskočila od něj. „Jak dlouho?“

Pokrčil ve tmě širokými rameny. „Kdykoliv to šlo. Někdo na tebe musí dohlížet, když se takhle nabízíš těm divokým duchům.“

„Umím je ovládat.“

„Očividně neumíš.“

„Tenhle mě překvapil, to je všechno.“ Najednou ji cosi napadlo. Popošla blíž a kousla se do rtu. „Nepovíš to matce, že ne?“

„Velká čarodějko, ne! I bez toho s tebou má dost starostí.“

„No... nezastavíš mě.“

„To je mi jasné.“ Založil si silné paže a zadíval se na ni.

Vzdorně zvedla bradu a viděla, jak mu po tvářích a krku stéká ve vlhké noci pot. Svými smysly vycítila jeho bušící srdce i prudce proudící krev a uvědomila si, že se bojí. Že se bojí noci stejně jako všichni ostatní. A přesto byl tady. Přišel ji chránit.

Ztěžka dýchal, jak zkoumal hluboké lesní stíny. „Aspoň mi slib, že mě příště vzbudíš, ano? Že tam nepůjdeš sama.“ Upřel na ni prosebný pohled. „Slíbíš mi to?“

Jak by mohla odmítnout? Její vzdor roztál. „Ano, Hanu. Slibuju.“

Další rok ubíhaly noci stejně. Saeng probudila bratra a společně se odplížili na místo, kde mohla rozmlouvat s divokými naktovskými duchy, kteří strašili v pralese. A s mnohem staršími duchy kamenů, potoků a větrů. Noc za nocí sedávala celé hodiny pod Hanuovým dozorem a rozprávěla s tvory, které neviděl ani necítil. Tehdy si uvědomila, že i když ji dokáže ochránit před tělesný-

mi hrozbami, není odolný vůči jejich namlouvání a zaklínání, a tak na něj nenápadně seslala ochranu před takovými kouzly.

„S kým to mluvíš?“ zeptal se občas, jak tam tak dřepěl pod stromem.

„Se starými mrtvými,“ odpovídala.

„Ty se jich nebojíš?“

„Ne. Jsou přece mrtví.“

Zmateně rozhazoval rukama. „Proč potom nejsou pryč?“

„Protože se hněvají. Pouze hněv je dost silný, aby udržel nohy mrtvých na zemi.“

Potom se mračil, protože se ve skutečnosti bál. A jak běžely měsíce, začínal na ni dotírat. „Není to bezpečné,“ říkal. „Neměli bychom tu být.“

A měl pravdu. Ale ne tak, jak si představoval.

Jedné noci seděla na kraji bažinaté prohlubně. Mluvila se stímem ženy, kterou tu utopili – prý tu kdysi bývalo velké jezero. Za těch časů, tvrdil duch, byla voda čistá a hlubší než člověk. V lese za ní se Hanu rozháněl těžkou větví a hrál si, že je jeden ze starých králů-válečníků.

„Utopili?“ podivila se Saeng. „Jak to myslíš, že tě utopili?“

„*Přivázali ke mně těžké kameny a hodili mě do vody,*“ odpověděl stín.

Saeng potlačila kletbu. Občas dokázali být mrtví velmi doslovní. „Chci vědět, *proč* tě utopili!“

„*Byla jsem kněžka staré víry.*“

„Staré víry? Myslíš –“ Saeng ztišila hlas – „prokletého božského krále?“

„Ne,“ zněla nevzrušená duchova odpověď. „*Jeho ne. To na jeho rozkaz vypálili chrám a mě zabili. Já mluvím o prastarém náboženství. O uctívání světla. O velkém slunci.*“

Saeng odskočila od okraje bažiny. Poprvé řekl nějaký stín něco, co ji zasáhlo do srdce.

Vedle ní se objevil Hanu. „Co se stalo?“ chtěl vědět.

Saeng vyletěla ruka k hrdlu. „Duch,“ vypravila ze sebe. *U prastarých! Mohla mít matka celou dobu pravdu?* „Tvrdí, že byla kněžkou staré víry.“

Hanu opovržlivě mávl rukou. „Které? Je jich jako much.“

Ona se mu ale dál jen dívala do očí a on po chvíli sraštil čelo. „Ne...“ vydechl a ona kývla.

„Ale ano.“

„Té, co o ní pořád vykládá matka...?“

„*Stejně víry, co koluje ve vašich žilách,*“ pronesl stín za ní a Saeng znovu nadskočila a prudce se obrátila. „Co tím myslíš?“

„Kdo je tam?“ chtěl vědět Hanu a rozhlížel se.

Duch zvedl ruku a ukázal do pralesa. „*A nyní přichází chvíle zkoušky, čas volby. Nezapomeň, co jsme tě naučili.*“

Saeng zmateně zírala. „Cože? Naučili? Co tím myslíš?“

Žena sepjala ruce a Saeng měla dojem, že se na ni dívá, jako by byla její vlastní dcera. „*Tedy, dítě, nemyslela sis snad, že jsi byla povolána bezdůvodně, že ne?*“

„Co se děje?“ šeptal naléhavě Hanu.

„*Povolána?*“ Stín se už ale rozplynul jako dým. Saeng se obrátila k bratrovi. „Zřejmě říkala, že se něco blíží.“

Hanu se zamýšleně zamračil. „Blíží se volba,“ zamumlal.

No ovšem. Volba. Náhle jí poskočilo srdce, jako by se ho někdo snažil zastavit. „Nesmíš tam jít.“

Frkl. „Je to povinnost, Saeng. Jestli se tam neukážu, všechny nás zatknou. U prastarých, všichni naši sousedé se o to postarají!“

Saeng věděla, o čem mluví. Byla to ošklivá pravda, ale rozhodně bude lepší, pokud vyberou někoho z jiné rodiny než z té jejich.

O měsíc později se do jejich provincie přivalil ohromný zástup vládnoucích taumaturgů. A nakonec dorazil jejich zástupce i do jejich bezvýznamné vesnice. Přinesli ho ve velkých nosítkách z lakovaného dřeva se záclonkami z bílého hedvábí v doprovodu dvaceti vojáků.

Saeng stála vedle matky mezi vesničany, jež sem vojáci nahnali špičatými holemi, zatímco se muži vhodného věku řadili k volbě. Saeng se bála o Hanua, ale ne příliš, protože už celá léta žádného syna z vesnice nevybrali do služby.

Nosiči položili palankýn na zem a teurg vystoupil. Měl na sobě bohaté roucho z mnoha vrstev hedvábí v barvě nejtmaší mořské modří, zdobený zlatým krumplováním. Byl poměrně tělnatý a malý. Přesto nesl důležitou slonovinovou hůl svého úřadu, kterou nedbale držel v ruce plné prstenů a mával s ní sem a tam.

Saeng usoudila, že ho jeho úkol nudí a jenom provádí gesta vyžadovaná obřadem. Zmocnila se jí hrozná nenávisť – nejspíš stejně silná, jakou cítil on k jejich ušlápnuté chudobě, laciným,

zabláceným hadrům a povinností, které ho odváděly od intrikářství v hlavním městě hluboko v srdci jejich země.

Teurg přelétl pohledem nastoupené muže a pak se vrátil zpátky do stínu nosítek.

Saeng si vydechla úlevou. Opět nebyl nikdo vybrán. Opět jejich vzdálení, obávaní vládcové přišli a zase odejdou a už je nikdo neuvidí, dokud se neotočí další rok na kole jejich věčného osudu.

Hodnostář se ale náhle zastavil. Otočil hůl a poklepal si jí na rameno vedle laloků na oholeném krku. Obrátil se a cupital zpátky ke shromáždění. Znovu pomalu obcházel muže jednoho po druhém. Před Hanuem se zastavil. Slonovinovou, zlatem vykládanou holí ho prudce udeřil do ramene. Předklonil se, jako by jejího staršího bratra očichával, a pak se prudce zaklonil, jako by byl odstrčen.

Otočil hlavu a černýma, přimhouřenýma očima přeletěl nastoupené vesničany včetně Saeng. Laloky mu poskočily, jak se s krutým uspokojením usmál, a píchl Hanua holí do prsou. Matka s výkřikem skočila dopředu, ale Saeng ji chytila za ruku.

Hanu se na ni ohromeně podíval. Přistoupili k němu vojáci a spoutali mu ruce, ale on jenom mlčky zíral, dokud ho nepostrčili. Pak se ohlédl přes rameno. „Neboj se – já tě ochráním! Slibuju! Slibuju!“ volal pořád dokola, zatímco ho vojáci tahali za pouta.

Matka jí v náručí plakala, ale Saeng se přes její hlavu dívala, jak vojáci bratra odvádějí pryč. Musela se dívat. Dlužila mu to. Teurg, ať to byl kdokoli, nějaký nižší úředník jejich vládnoucí elity, se vrátil do nosítek. Saeng nakonec ztratila bratra z dohledu. Odehnali ho po cestě a zmizel spolu se zástupem mezi listím, jako by je prales všechny spolkl.

V té chvíli, jak tam tak podpírala matku, slíbila si, že se jim všem pomstí. Kvůli jejich neúnosné vládě, jejich opovržení i krvavé ceně, kterou vyžadovali od svého lidu. Kdo jsou, aby si činili takové nároky? Aby přinášeli takové utrpení a bídu?

Uvidí je hořet. To přísahala.

Přesto jí celou dobu našeptával tichý hlásek pálicí na duši jako kyselina: *Nevybrali ho náhodou proto, že jsi na něj seslala to kouzlo? Není to nakonec všechno tvoje vina?*

* * *

Mihal byla náhodou zrovna v přístavu, když to poničené plavidlo přikulhalo k jednomu z mol v Útočišti. Vycítila z něj něco neobvyklého, i když nebyla mág s přístupem k nějaké chodbě. Přesto byla přísežnicí Rudé gardy a před více než sto lety přísahala, že bude bojovat proti Malazské říši tak dlouho, dokud bude tato říše existovat. A vypadalo to, že přísaha s léty přináší nadpřirozené instinkty a sílu. Díky tomu nyní dokázala vycítit mnohem vzdálenější věci než dříve. Jako na této skromné dvoustěžňové lodi, nebo spíš v tom, co přivázela. Něco tam bylo. Ne jenom ztracení příbřežní kupci či rybáři snesení z kurzu. Po té palubě kráčela moc. Přestože měla jenom volnou košili a kalhoty a za pasem vzadu jen tesák, vydala se plavidlu naproti.

Rozhodně to byli cizinci. Jejich původ nepoznala. Rovné vlasy měli černé jako noc, byli podsadití, skoro tak drobní jako ona. A pleť měli tmavou, od odstínu světlého ořechu po silně opálenou hnědou. Na lodi nebyly žádné vlajky ani erby. Zřejmě zažila těžké časy. Posádka se připravovala na přistání, a ač Mihal sama nebyla žádný námořník, soudila, že jim schází dost lidí. Mládenci a děvčata, potulující se kolem přístavu, vyhazovali lana a pomáhali zajistit lávku z prken a lan.

Jako první vystoupila velmi působivá žena. Byla ještě menší než Mihal a příšerně hubená. Vlasy jí vlály ve velkém, půlnočním mračnu kolem hlavy a na sobě měla volné černé šaty zakrývající nohy. Kolem paží měla jakési vázání, z něhož visely amulety a talismany. Další amulety měla na několika kožených řemíncích kolem krku; chřestily jako menší les tresetek.

Poté, co si Mihal přeměřila skeptickým pohledem, oznámila celkem srozumitelnou talijštinou: „Ty nejsi celní úředník.“

„A ty nejsi lodní kapitán.“ Na lávku vstoupil kdosi další a přitáhl Mihalinu pozornost. Byl to obrovský chlap v několika košilích, se zahnutým dirkem po boku. Byl osmahlý stejně jako žena, jak jen Kanéšan může být, s pletí tmavě hnědou, spíš než černou jako u Dalhoňanů. I on měl vlasy dlouhé, ale na temeni sepaté sponou vyřezanou z kamene. Tlustá prkna lávky pod jeho vahou sténala a prohýbala se.

Když si Mihal prohlédl od hlavy k patě, zabručel: „Je jedna z nich.“ Netvářil se vyzývavě, přesto ji něco v jeho očích znepokojilo. Zorničky se mu třpytily, jako by je měl posypané zlatým prachem.

Žena přimhouřila oči a náhle se tvářila ostražitě. „Aha. Už to vidím. Nechala jsem se oklamat – žádná Isturé by se neuvolila vypadat tak... neformálně.“

Mihal se zamračila, a nejen proto, že se o ní ti dva cizinci bavili, jako by nestála přímo před nimi. *A to slovo... proč skřípalo, jako by ji přetáhli po zádech tupou čepelí?*

Jenomže co Rmut odtáhl na sever, byla zastupujícím guvernérem, a tak zdvořile sklonila hlavu. „Omlouvám se, ale jsem tu v nevýhodě. Co jste to říkali?“

„Isturé. Tak vám říkáme v našich zemích.“

„Nám...?“

Žena se ani neobtěžovala skrýt svou nechuť. „Vám přísežníkům. Překlad zní zhruba jako ‚nehynoucí démon‘.“

Mihal instinktivně couvla a ruka jí sjela k noži na zádech. „Co tady vy dva vlastně chcete?“

Žena omluvně rozhodila rukama. „Odpusť mi mou zbrkllost. Dostala jsem úkol, který se zdráhám splnit. Přicházíme s nabídkou pro vás, Rudou gardu.“

Mihal se mírně uvolnila. Za cizinci šplhali v ráhnoví námořníci a připravovali loď k opravám. Běhali bosí, chodidla zčernalá dehtem. „Nabídkou?“ opáčila pochybovačně. „Co by to mohlo být?“

„Zaměstnání.“

Mihal to už pochopila a zavrtěla hlavou. „My už zakázky nepřijímáme.“

„No, tohle by možná měl rozhodnout váš generál K'azz.“

„On zrovna... nepřijímá případné zaměstnavatele.“

„Nás přijme.“

„Velice pochybuju –“

„Je v téhle víscce hostinec, ubytovna nebo něco takového?“

Mihal zaskřípala zuby podrážděním nad tím, že ji žena přerušila. „Nejlepší by asi bylo, kdybyste zůstali na palubě...“

„Myslím, že ne. Už mi lezou na nervy stejně jako já jim.“

To docela dobře chápu. „Pokud na tom trváte.“ Pokynula jim, ať jdou s ní. „Máme hostinec s několika prostými pokoji... ale nemůžu zaručit, že vás ubytují.“

Ženin úsměv byl vlčím zábleskem slonovinových zubů ostrých jako jehly. „Naše zlato je dobré a hostinští jsou na celém světě stejní.“

Jak stoupali do mírného svahu k vesnici, Mihal se představila.

„Rutana,“ odvětila žena a ukázala na muže, jenž je pomalu následoval. „To je Nagal.“

„A odkud jste?“

Rutana se drsně uchechtla. „Ze země blízké této, ale ty jsi o ní v životě neslyšela.“

Mihalinu trpělivost už delší dobu nikdo takhle nezkoušel. „Zkus to,“ vypravila ze sebe a podařilo se jí neskřípat zuby.

„No dobře. Přicházíme ze země zvané někdy Jacuruku.“

Přes podráždění to na Mihala udělalo dojem. „No jistě. Vím o ní. Nebyla jsem tam, ale K’azz ano.“

„To jsem taky slyšela. Doručíš od nás K’azzovi zprávu.“

Mihalino podráždění ustoupilo ohromení nad ženinou dechberoucí povýšeností. „Ano?“ opáčila. „Opravdu?“

„Ano. Opravdu.“

„A jak zní ta zpráva?“

Rutana se zastavila. Zamračila se, jako by si teprve teď všimla něčeho v Mihalině hlase. Pevně si utáhla kožené řemínky na levé paži a trhla sebou, jako by zaryla do staré, ne zcela zhojené rány. Mihala si všimla, že amulety jsou malé, trojúhelníkové krabičky a v každé jako by byla maličká vyřezávaná figurka. „Stahovač kráčí naší zemí,“ zavrčela nakonec. „Vyříd’ mu to, Isturé. Kletba, jakou představuje Stahovač, kráčí naší zemí.“

O něco později si Mihala zavolala Lor-sinn a Gwynna, aby se o návštěvě poradili. U stolu si Gwynn podržel svůj ponurý, přísný vzhled. Byl celý v černém, moc toho nenamluvil a téměř se neusmál. Nová bílá kštica mu trčela na všechny strany. Mihala si ho uměla představit, jak veškerý volný čas tráví vsedě a mračí se do tmy, dočista jako mrtvola zachmuřeně bdící při vlastní viglii. Lor-sinn, druhá přítomná z kumpanijních mágů, byla stále očividně nervózní, že má sedět tak blízko Mihala mezi sedadly obvykle vyhrazenými pro Rmuta, Neprsta a Lusk či nedávno zesnulého Dejmalu. Když teď měla Mihala příležitost si ji prohlédnout důkladněji, povšimla si, že Lor-sinn postupně ztrácí kyprost, která jí přinesla takovou oblibu u mnoha mužů z kumpanie.

Sluhové přinesli polévku a Mihala se obrátila na Lor. „Stále se snažíš navázat spojení se Čtvrtou kumpanií na Assailu?“

„Ano, veliteli.“

„Mihala stačí.“

„Ano, ehm, Mihal.“ Lor-sinn se naklonila nad stůl, vždy ochotná bavit se o práci. „Zkoušela jsem to minulý týden. Mohla bych otevřít portál, pokud si budeš přát...“

„To nebudu riskovat, Lor. Ne na Assail. Zatím nic tak drastického. Uvidíme, co si o tom myslí K'azz.“ Mihal se obrátila ke Gwynnovi. „A co naši přátelé z První?“

Zachmuřený mág – jenž byl stále zasmušilejší – zíral do polévky, jako by vůbec netušil, co to je. „Jak tvrdí naše návštěva, jsou stále v Jacuruku, veliteli.“

„Mihal stačí, prosím.“

Gwynn sklonil hlavu, jako by si chtěl uspořádat myšlenky, s povzdechem odložil příbor a pěstmi si podepřel bradu. „Rutana je služebnicí prastaré Ardaty. Té my říkáme královna čarodějek.“

Mihal kývla. Ochutnala polévku. Byla dobrá, ale i ona odložila lžici. Sluhové podávali hlavní chod – pečenou divokou slepici. Mihal vdechla vůni horkého pokrmu, narovnal se a setkala se s Gwynnovým upřeným pohledem. „Přesto mi tvrdíš, že jsou to Stahovačovi nepřátelé.“

„Jsou.“

„Kam tedy míříš?“

„Chtějí nás zatáhnout do své války. A já tam byl, veliteli. Viděl jsem to. Rozhodně jsem proti tomu.“

„Chápu. A děkuju za otevřené zhodnocení.“ Otočila se k Lor. „A ty?“

Lor-sinn pokrčila dosud kulatými rameny. „Je to stále teorie. Nikdo ani neví, kam do vnitrozemí K'azz zmizel.“

Mihal sklopila zrak k malé pečené slípce. Utrhla si kousek křupavé kůrčičky. „Pošlu zprávy skrze naše mrtvé bratří. Oni ho najdou.“

„Možná nebude chtít odpovědět,“ podotkl Gwynn.

Nebere si servítky, pomyslela si Mihal a podrážděně stiskla rty. „Uvidíme.“

Mnohem později stála Mihal ve svých komnatách. Před příchodem Rudé gardy patřily starému pánovi a paní z dynastie, jež této provincii vládla jako jednomu z bezvýznamných stratemských království. Oficiálně náležely Rmutovi, protože byl na řadě jako guvernér, a pokud sem zavítá K'azz, bude zde přebývat on. Ne že by kdokoliv z přísežníků v místnostech cokoliv měnil. Nábytek

byl skromný: kavalec a psací stůl. To bylo všechno. A cestovní truhlice s Mihalinou zbrojí. Bičový meč měla pověšený v sále dole.

Prohlížela si prázdnou místnost se zdmi z otesaného kamene, zaprášenými starými goblény ještě z doby původní dynastie, které se rozpadaly na stěnách tak, jak je tu garda našla, a v duchu se vrátila ke svému podráždění u večeře. Nešlo o Gwynna a jeho nemotorné způsoby, ne, šlo o K'azzovu nepřítomnost. Ten chlap se něčemu vyhýbal, a právě to jí dělalo starosti. V občasných záchvatech marnivosti si představovala, že se vyhýbá jí. Jindy ho proklínala, že utíká před svými povinnostmi. Vytvořit jednotný stát z ničeho byla pořádná fuška. Bylo třeba vyměřit silnice, postavit mosty, naplánovat osady. Nebylo lze dovolit, aby se všechno dalo náhodně. A on si od té tupé šedivosti jednoduše odejde – a nechá ostatní, aby po něm poklidili. Taková nezodpovědnost hodně snížila její mínění o něm. Otřepala se a zamračila se do tmy. V každém případě bylo nutné se s ním spojit. Povolala si bratří.

Zakrátko se v místnosti zjevila přízračná postava, hubená, s nohama do O a chybějícím pravým předloktím: Hrbáč, jejich starý mistr obléhání, nedávno zesnulý. Stín jí lehce pokynul. „*Mihal,*“ vydechl a ji překvapilo, že ho skutečně slyší.

„Hrbáči. Mám zprávu pro K'azze.“

„*Můžu ji doručit,*“ protáhl starcův stín. „*Ale nemůžu slíbit, že odpoví.*“

„Rozumím. Zpráva zní, že dorazila návštěva z Jacuruku. Vrátil se tam Stahovač a oni zřejmě naznačují, že je to naše starost.“

„*Ty dva jsme vycítili,*“ mumlal Hrbáč. „*Zdaleka to nejsou lidé.*“

Mihal se zamračila. „Předáš tu zprávu?“

„*Jasně. Hned jdu na to. Rád jsem tě zase viděl, Mihal.*“ Stín zamířil ke dveřím, jako by je chtěl otevřít, ale prošel přímo skrz ohoblovaná prkna. Zanechal za sebou mračno prachu, vznášející se nad kamennou podlahou.

Mihal překvapeně poklekla a prach prohrábla. Narovнала se a zkoumala své prsty. Choval se, skoro jako by byl živý. A ona ještě nikdy neviděla, že by k sobě bratří přitahovali prach. On se ale zase Hrbáč často objevoval jako mluvčí padlých přísedníků. Mihal si oprášila ruce a vrátila se ke stolu.

Mihal vlastně žádnou odpověď nečekala. K'azz odpřisáhl Stahovače a ty, kdo se rozhodli jít za ním. Už to bylo déle než rok,

co je vyloučili ze svých řad. Co teď dělají, byla jen jejich věc. Kumpanie za ně nebyla v žádném případě zodpovědná... bez ohledu na to, co tvrdili ostatní. Návštěvníci tu budou moct zůstat, jak dlouho budou chtít. Žádného zadostiučinění se jim nedostane. Mihál je bude ignorovat, nicméně schválí žádosti místních kupců ohledně nákladů na opravu jejich plavidla.

Proto ji o čtyři dny později překvapilo, když na dveře zaklepal a vstoupil Ogilvy, jeden z vojáků, rekrut ze Třetího obléhání. Přitiskl si na zjizvené čelo stejně zjizvenou, potlučenou ruku. „K'azz, madam,“ ohlásil svým drsným, skřípavým hlasem a uklonil se, jako by byla nějaká šlechtična. Už mu mockrát říkala, že stačí zasalutovat, ale zřejmě měl své zvyky tak zakořeněné, že se klaněl a madamoval, i když mu říkala, ať to nedělá. A tak ho prostě trpěla.

Kývnutím ho propustila, odložila brk a vstala. Na chvilku se zastavila u dveří před zrcadlem z leštěného bronzu a prohlédla se v něm. Malá, tmavá, s dlouhými černými copy. Náhodou na sobě měla brokátové roucho až na zem, na bocích prostřihávané a zašněrované, přes hrud' stažené, s úzkými rukávy, které se k zápěstí rozšiřovaly. Předtím ji to nenapadlo, ale zřejmě začínala brát úlohu zástupce guvernéra docela vážně, když odložila obvyklou kůži a prošívanici. *Ale ten obličej! Vždycky tak vážná, holka. Nos zploštělý jako nějaká protivná holka z baru a rty příliš tenké.*

Zamračila se na svůj odraz. Přesto nevypadala, že by před ní bylo nutno utíkat s řevem do noci.

A vůbec, komu na tom záleží? Rozrazila dveře, strhla z kolíčku pochvu s dirkem a cestou po točitém kamenném schodišti si ji zastrčila za opasek.

Našla ho ve stájích, kde hladil jednoho z mála jejich koní. Kožený oděv měl špinavý, vysoké mokasíny zavázané až ke kolenům. Vlasy měl dlouhé, rozčuchané a prokvetlé.

Obrátil se, než k němu došla, a ona se zarazila. Opět zažila šok; pamatovala si mladíka a nyní tu před ní stál stařec. Poslední dobou musel zažít krušné časy, protože ještě víc zhubl. Bystré oči měl zapadlé a lícní kosti mu ostře vystupovaly. A nechal si narůst vous, taktéž prokvetlý.

Starý. Předčasně zestárlý. Předčasně? Všichni jsme staří, holka! Tobě je přes sto dvacet! Otrpěla se a přistoupila k němu. Vzala

jeho chladné ruce do svých a zlehka ho políbila na tváře. „Vítej! Jak ses měl?“

„Hledal jsem cesty k Jorrikovu jezeru.“

„Opravdu ho chceš pojmenovat po něm?“

Pousmál se. „Proč ne? V Genabakis je hrdina.“

„No... to asi je. Zdržíš se?“

Jasně oči, hledící do těch jejích, uhnuly. „Možná. Omlouvám se, že jsem ti nechal všechno to papírování.“

„Nechal jsi to Rmutovi.“

„Aha! Nedivím se, že utekl. Potom se neomlouvám. Jsou o nich nějaké nové zprávy?“

„Už možná dorazili do Korelu.“

„Takže... teď už jenom musejí najít Meče a zachránit ho z Bouřné hradby – pokud to tedy byl on. Měli by být zpátky co nevidět.“

„Měla jsem jít já.“

„Rmut se o sebe dokáže postarat sám. Je z nás nejlepší.“

„No, chybí mi. Stejně jako mi chybíš ty...“

Kolem očí se mu udělaly vrásky, jak sklopil zrak. „Taky mi všichni chybíte – tak co ti návštěvníci?“

Mihal zamířila k otevřené bráně do hradu. „Podle Gwynna to jsou služebníci Ardaty.“

K'azz se k ní připojil, ruce sepjaté za zády. „Ano. Cítím jejich přítomnost. Bezpochyby patří mezi její nejmocnější služebníky. Sděluje nám, že jejich zprávu bere velice vážně. Naneštěstí nemůžeme vyhovět...“

„To jsem jim taky řekla.“

„Ale chtějí to slyšet ode mě.“

„Ano.“

„Proto jsem tady...“

Mihalin tázavý zrak padl na štěrkovou cestu vinoucí se k městu. *A až odejdou – odejdeš taky? Zpátky do divočiny? Nebojíš se následků tak dlouhé nepřítomnosti? Řečí a neklidu? Pochopitelně ne mezi přísežníky, ale u obyčejných vojáků a laických členů. Někteří tvrdí, že jsi zemřel už dávno a my jenom vládneme tvým jménem.*

Bylo to skoro jako za starých časů, kdy často šířili klamně zvěsti o jeho přítomnosti či nepřítomnosti... *Rmut a ostatní se za něj dokonce občas maskovali... to všechno jako opatření proti neustálé hrozbě těch zatracených spárských asasinů...*

Míhal zamrkala a zarazila se. Uvědomila si, že už jsou ve městě. Dlouhý sestup po útesu jako by uplynul během okamžení. Museli celou tu dlouhou zpáteční cestu mlčet.

A na hlavní třídě vyšli ti dva z hostince; bezpochyby si uvědomovali jejich přítomnost, stejně jako oni vycítili je. Obr Nagal se musel hodně sehnout, aby prošel malými dveřmi. Z oken a otevřených dveří je pozorovali zvědaví místní. Míhal si všimla, že nikdo ze čtveřice nemá delší čepel než dirk. Záměrná opatrnost?

Tmavá žena nepatrně kývla. Les amuletů na její hrudi zašustil a zachřestil. K'azz odpověděl úklonou. „Vévodo D'Avore,“ oslovila ho. „Nebo snad princi?“

„Mám mnoho titulů,“ odvětil pohotově. „Navrhuji ten, na nějž jsem nejvíce hrdý – velitel.“

„Nuže dobrá... veliteli. Jsem Rutana a toto je Nagal.“ Hromotluk, jenž jako by celou dobu potlačoval tajný úsměv, se také poklonil.

„Vítejte ve Stratemu. Jak vám mohu být k službám?“

„Dostal jsi moji zprávu,“ štěkla. „Měl bys vědět, jak nám můžeš být k službám. Tvůj vazal Stahovač se vrátil do Jacuruku a hodlá proti nám vést válku. Je tvou povinností přijít a zbavit nás ho.“

„Už to není můj vazal. Nejsem zodpovědný za jeho činy.“

Žena se nenechala odradit. Zvedla bradu a zkřivila rty do ještě kyselejšího úšklebku. „Co potom reparace za jeho zločiny v naší zemi během doby, kdy *byl* tvým vazalem? Jeho zničení by mohlo posloužit jako cena za krev!“

Její panovačnost Míhal opět vzala dech. *Bohové nad námi! Je v K'azzově zemi a pranýřuje ho za zločiny, které spáchal někdo jiný – a navíc v nějakém vzdáleném království?* To už bylo příliš. Okamžitě je pošle pryč.

K'azz však zřejmě oplýval nadlidskou trpělivostí. Jenom sklonil hlavu, jako by zvažoval její postoj ze všech možných úhlů. Potom se uváženě zamračil. „Mám takový dojem, Rutano, že Stahovač vstoupil do služeb tvé paní, když poprvé dorazil do Jacuruku, není to tak?“

Žena se popadla za kožené řemínky na paži a prudce jimi zakroutila. Obličej se jí zkřivil vzteky. Chvilí trvalo, než se ovládla a mohla odpovědět. „Žádná taková formální dohoda nebyla uzavřena. Moje paní s ním jenom měla jistou dobu vztah.“

K'azz pokrčil rameny na znamení, že považuje celou záležitost

za uzavřenou. „Ať je to jak chce, Stahovač se už dávno vydal vlastní cestou a já za něj v žádném ohledu nezodpovídám.“

„Ale i teď ho živí přísaha,“ promluvil náhle Nagal tichým, melodickým hlasem. „Tvoje přísaha, K'azzi.“

Princi se tváří mihla bolest. „A já, pokud bych měl tu moc, bych ji zrušil,“ pronesl stísněně. „Takto jsem ho odpřisáhl.“

„To nestačí,“ namítl Nagal. „Přísaha stále působí. Naše paní zná její záhady, K'azzi. Nejsi zvědavý?“

Mihal byla stále neklidnější. Skrze její dva služebníky cítila, jak se vliv Ardaty, té paní všech čarodějek, natahuje až k nim. Byl to nepřijemný pocit a jí naskakovala husí kůže, jako by ji ten dotek pošpinil. Viděla, že K'azz je otřesený. Dalo se to totiž vykládat pouze tak, že mu jeden ascendent otevřeně nabízí, že prozkoumá něco, co bylo jeho neoddelitelnou součástí.

„Nepochybuji o moudrosti a moci vaší paní,“ začal opatrně. „V budoucnu možná využijí její velkorysé nabídky.“ Sklonil hlavu, aniž by z nich spustil zrak. „Do té doby vám ale přeji bezpečnou zpáteční cestu.“

Otočil se a toporně odcházel. Mihal ho následovala, couvala, nechtěla ty dva spustit z očí.

„Ano, někdy v budoucnosti, princí!“ zavolal kolohnát Nagal. „Protože my nemáme všechen čas na světě, že?“

To K'azze na okamžik zarazilo, ale hned šel dál.

„Ještě jedna věc!“ křikla Rutana.

K'azz se s povzdechem otočil. „Ano?“

„Jelikož odmítáš spolupracovat, zmocnila mě moje paní, abych odhalila poslední věc.“

„Ano?“

„Znáš moc mé paní jako věštkyně a jasnovidky. Předpovídá, že brzy někdo zaútočí na Tienské dolmeny. Co řekneš na tohle, K'azzi? Lze to dovolit?“

Tajemné varování zpočátku Mihal nic neříkalo. Pak si vzpomněla, kde už to podivné jméno slyšela předtím: bylo to místo, kde byl K'azz v zemích Jacuruku uvězněn. Prudce se k němu obrátila a jeho reakce ji ohromila. Zbledl jako křída a viditelně svěsil ramena, jako by nesl obrovskou tíhu. Vrtěl hlavou. „To se nesmí stát,“ zavrčel nakonec.

Rutanin úsměv odhalil nenasytnou vítězoslávu. „Moje paní souhlasí, princí.“

„Bude po tvém, čarodějko.“ K’azz se obrátil k Mihali. „Svolej přísežníky. Odpluji do Jacuruku.“ S tím odkráčel.

Mihala za ním ohromeně zírala. *Prostě takhle? Jedna nejasná brozba nebo náznak nebo co to bylo, a on souhlasí?* Ohlédla se na ty dva, ale oni si jí nevšimli, dál sledovali princovu hubenou postavu. K’azz se namáhavě vlekl po cestě k hradu.

Lodní příď vklouzla na pláž za hlasitého skřípání dřeva o písek. Na přídi stál velitel a obhlížel duny a keře táhnoucí se do vnitrozemí. Celá posádka i nastoupení válečníci čekali na jeho povel, protože ač byl krutý a drsný, vedl mnoho úspěšných nájezdů a oni jeho velení ve válce důvěřovali. Dlouhý šedý hauberk, potrháný a rezavý, mu visel až na palubu. Vlasy a vousy měl také šedivé a neupravené. Někteří mu říkali Šedý duch – ale jen nejtišším šeptem. Raději měl titul vojevůdce.

S divokým zaječením se přehoupl přes bort a s cáknutím přistál v příboji. Posádka ho následovala. Všichni vyli jako vlci. Pokud bylo možné někoho z nich označit za zástupce velitele, byl to Scarza. Mohutný válečník, o němž se šeptalo, že mu v žilách koluje kapka trellské krve. Nyní se připojil k vojevůdci a mimoděk si všiml, jak jeho rezavá zbroj zanechává v příboji velikou skvrnu připomínající krev.

„Žádné třesení země, Scarzo,“ poznamenal vojevůdce a zastínil si oči. „Žádné hlasité troubení. Žádný konec světa.“

„O čem to mluvíš, vojevůdce?“

Muž po něm loupal starýma, zažloutlýma očima, ale hned se zase odvrátil. „O ničem, můj milý Scarzo... Už je to prostě mnoho let, co jsem naposledy kráčel po zdejšímu břehu.“

„A co v téhle mizerné zemi, která mi až příliš připomíná tu moji, vlastně pohledáváme?“

Hluboké vrásky na starcově obličejí potemněly, jak se usmál. Zástupcův jízlivý humor ho zřejmě bavil. „Nechci tyhle země, Scarzo. Jde mi o sousední království. Vládne mu samolibá sebranka nafoukaných mágů, kteří se pokládají za mistry alchymisty a teurgy. *Tady* přebývají rozedrané bandy, co se živí nájezdy do země taumaturgů. Ty si vezmu pod křídlo a ukážu jim, jaké odměny může přinášet delší tažení.“

„Myslíš jejich smrt?“

Hubený muž svěřil koutky v lehkém nesouhlasu. „No, nakonec ano,“ připustil.

Obrátil se k příboji, kde na pláž přirážel zbytek flotily tvořené deseti lodicemi. „Zatím vyšli zvědy a dohlédni na vyloďování. Pak rozebereš lodě na dříví, jasné?“

Scarza se uklonil. „Provedu, vojevůdce.“

Šedivák obrátil pozornost do vnitrozemí a znovu si zastínil oči. „Takže jsem se vrátil,“ vydechl, „vy mizerní mágové. Co uděláte? Ano... *co uděláte?*“

KAPITOLA I

Hlas starého přítele mne zdravil, když jsem se vrátil z potulek, opět jsem krácel po té dlouhé ulici v Darúdzhistánu, jež zove se Horskou. A on, vzav mne užasle za ruku, pravil: „Pověz, jelikož ses opět vrátil z přízně Osserkovy, zatímco tu kráčíme, stejně jako v dřívějších letech, k rozkvetlým sadům, co tě pohulo, jak zvládáš takové cesty do pustin světa?“

Chanat D'argatty
D'argattyho cesty

Saeng bušila tloukem do hmoždíře a drtila přísady na omáčku k obědu. Přišly do ní oříšky, mladé krevety, zelenina a papriky a to vše se zamíchalo s kousky zelené papáje na salát. Klečela u toho, skloněná nad širokým kamenným hmoždířem, a svaly na předloktích se jí střídavě zatínaly a uvolňovaly. Dlouhé černé vlasy se jí lepily na zpcené čelo a ona si je odhrnovala hřbetem ruky.

Všechny ženy jejího věku dělaly v rodinných chýších totéž, jen tam byl důležitý rozdíl, že připravovaly jídlo pro manžely a děti. Saeng žádné neměla. Vařila a poklízela dům jen pro sebe a stárnoucí matku, která – k její věčné zlosti – nikdy nevynechala příležitost ji za námahu zkritizovat či se jízlivě podívat, proč její dcera nastoupila na cestu k předčasnému staropenství. *Jak by tomu mohlo být jinak, matko? Když zavrhuješ všechny sousedské náboženské slavnosti jako lejno pověřivosti, jejich domácí oltářiky jako falešné modly a jejich víru jako nevzdělanou dětinskost? Není divu, že otec utekl. A není divu, že jsou z nás vesničtí vydědenci.*

Nakladla jídlo na dva banánové listy a usadila se se zkříženýma nohama. Ne že by její zvyky pomáhaly. Všichni o ní říkali, že je čarodějka. Služebnice noční matky Ardaty. Občas za ní někdo potají přišel a žádal, aby proklela soka nebo zahubila sousedům buvola. A jak byli rozčilení, když odmítla! Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.

Takhle měla vesnice obětního beránka pro každé mrtvě narozené tele, každé nemocné dítě, každou špatnou úrodu. A ona toho už měla opravdu plné zuby. Jenomže tu byla matka – kdo by se o ni staral? Opět si přála, aby tu s nimi byl Hanu. Jak jí chyběla jeho klidná síla. On by se byl oženil a matka by se nastěhovala k němu a vládla jeho manželce a Saeng by tomu všemu unikla. Místo toho se nemyslitelné stalo skutkem a jeho odvedli taumaturgové.

A ona by za to snad ještě měla být vděčná. Samotný tento fakt – prestiž získaná jejich obětí a úleva sousedů, že takovou cenu musel zaplatit někdo jiný – jim umožnil udržet se na okraji vesnice.

Vzala si k salátu trošku rýže a bez nálady žvýkala. Brzy dorazí matka z dopolední obchůzky s čerstvými klepy. Ti čekají další vnouče. A synovec tamtěch má kašel. Saeng svésila hlavu. *Bohové ji chraňte!*

A tady už přichází. Saeng se nadechla, aby se uklidnila. „Tak co je nového, matko?“ přivítala ji. Po chvilce vzhledla s rýží v ruce. Matka ji pozorovala, zcela nezvykle zamlklá. „Ano? Co se děje?“

Matka prostě jenom stála před otevřenou verandou a v rukou kroutila barevným plédem. „Nového? Ano – tentokrát je opravdu něco nového, Saeng. Vesnicí procházejí uprchlíci. Utíkají na západ. A Maeini příbuzní dorazili jen s tím, co měli na sobě.“

Saeng se narovнала a zamračila se ještě víc než obvykle. „Co se stalo?“

„Přichází vojsko, maličká. Naši pánové taumaturgové vytáhli do války a do vojska odvádějí každého, koho potkají.“

Saeng si strčila rýžovou kuličku do úst a zamyšleně žvýkala. „No a co to má co dělat s námi? My jsme už zaplatily.“

Matka potřásla hlavou. „Myslím, že to už se nepočítá. A taky –“ Zarazila se.

„A co?“

„Saeng,“ promluvila matka znovu a natáhla ruku, „stará víra mluví jasně! V době války musí být kněžka v chrámu...“

„Prosím tě, matko... nezačnej s tím zase.“

Matka ohromeně spráskla ruce. „Nerouhej se! Tvoje prabába v tom byla neoblomná – musíš vyhledat Velký chrám.“

Saeng nemohla najít slova. „Matko... stará víra je dávno mrtvá. Nikdo ani neví, kde ty chrámy jsou!“ Zasmála se, trochu nervózně. „Vážně – jsi... bláhová.“

Matka se ale zatvářila rozčarovane, jako obvykle, a potřásla hlavou. Saeng stiskla rty, odvrátila zrak a dojedla oběd.

Té noci nemohla usnout. Nak-tové ji volali hlasitěji než v minulých letech. Ať se převracela sebevíc, nedokázala je umlčet. A když se soustředila, měla dojem, že v ještě větší dálce slyší rachot, jak se pralesem prodíraly mohutné postavy.

Pak ji jeden hlas zavolal hlasitěji než vítr šustící palmovými listy a otřásající ratanem. Nebyla v tom slova, jen sténání, jako když má někdo roubík nebo je zraněný. Ještě nikdy nic takového neslyšela. A ten hlas – byl mužský. Někoho z vesnice? Občas nějaký hlupák, opilý nebo nemocný, sešel ze správné stezky. Pokud se k nim dostala včas, snažila se za ně přimluvit, ale pokud si stíny vyžádaly oběť, bylo téměř nemožné jim ji sebrat. Pouze jedinkrát vyvinula větší námahu – což bylo velmi nebezpečné – a to jen kvůli dítěti. Hodila na sebe pléd a vyšla za zahradu mezi stromy, kde začínal neprůchodný prales táhnoucí se z jednoho břehu její země na druhý. Jacuruku.

Ve tmě mezi vysokými kmeny se zastavila, zaposlouchala a nastrožila smysly. Natáhla se, rozšířila vědomí ve zvětšujícím se kruhu. Cítila kroky mnoha nočních tvorů kolem vesnice, od rodinky funících pekari po všetečného maličkého rejska. Zatlačila smysly ještě dál a vycítila ostrou pozornost v noci lovící kočky vysoko na větvi a na druhé straně kruhu chýší tlupu opic hledajících jídlo – co nejdál od kočky.

Zvláštní. Nikdo tu není? Ti, kdo v noci sejdou ze stezky, obvykle naslepo do všeho vrážejí a přehlédnout je je asi tak těžké, jako přehlédnout slona. Takže živý ten zbloudilec nebude. A co bez těla? Možná –

Krok. Blízko. Těžký. Příliš těžký, aby patřil některému vesničanovi. Pak další. Z hloubi temnoty se vynořila postava, oblučně velká, vysoká a rozložitá. Prošla zbloudilým paprskem nazelenalého měsíčního světla, a když se přiblížila, Saeng se zadrhl dech.

Poznala jednoho z obřích obrněných vojáků taumaturgů. Jakšaka.

Takže – už jsou tady.

Uklidnila se, poklekla a sklonila hlavu. Čekala na příchod jeho pána, který nemohl být daleko. Tihle nezničitelní obři chránili taumaturgy a byli páteří jejich armád. *Je to tedy pravda. Vytáhli na východ do vysočiny.* Postupovali proti skutečnému zdroji nebezpečí cíhajících v divočině, na ohromných, prapůvodních plochách hájemství královny démonů. V Himatanském pralese, zpola patřícím do tohoto světa, zpola do světa duchů.

Nikoho tu poblíž ale necítím.

Jakšaka upoutal její pozornost zvláštním skřípáním. Opatrně vzhledla. Dělal si něco s krkem. Možná si upravoval velkou přílbu s plným hledím. Mozaika z kamínků, pokrývajících jeho zbroj, se při pohybu třpytila. K Saenžině hrůze zvedl obrněným rukama přílbu a objevila se hlava, oholená a strašlivě zjizvená. Tmavé oči – lidské oči – zamrkaly, jako by nebyly zvyklé na nejasné světlo, a pak se na ni upřely se zvláštní, něžnou důvěrností.

K smrti vyděšená na něj hleděla a dokázala myslet jedině na to, že jí budou dávat za vinu, že vojáka rozbila!

Pak se ústa pohnula a bezhlesně vytvořila slovo. Slovo, o němž by nevěřila, že ho ten tvor bude znát. Její jméno, Saeng.

A jí naskočila husí kůže, když ho konečně poznala. Zнала tu tvář, jakkoliv byla znetvořená.

Odpověděla, sotva se odvažovala dýchat. „Hanu...“

Jakšaka kývl a zničené rty zvedl v parodii na úsměv.

Přistoupila blíž a přitiskla mu ruku na prsa, ale ucukla před chladnou, tvrdou zbrojí. „Co se stalo? Proč jsi tady? Co se děje? Ach, Hanu, bratříčku – *co se ti to stalo?*“

Úsměv mu sklouzl ze rtů, sklopil zrak. Zhluboka se nadechl, položil si prst na rty a otevřel ústa. Saeng se zmateně podívala. Podlomila se jí kolena, zalila ji temnota.

Měl vyříznutý jazyk.

Když se probrala, byla opřená o strom. Hanu stál nad ní a rozhlížel se po lese. Chvíli se na něj dívala, těšila se z jeho přítomnosti.

Stále mě hlídáš. Ale neměl bys tu být. Co se děje?

„Hanu,“ zašeptala, „proč jsi tady?“

Otočil se a podíval se na ni. Udělal rukou v rukavici znamení

a ona poznala jejich starou znakovou řeč, kterou vymyslela, aby se mohli bavit potichu.

„Slib.“

„Slib? Co tím myslíš, slib? Ten slib, že mě budeš chránit? *Ten?*“

„*Příchod*,“ znakoval.

„Příchod? Takže – oni *opravdu* přicházejí.“ Vstala a smetla ze sebe vlhkou, tlející prst. „No... a co to má společného se mnou?“

„*Nebezpečí*.“

„Nebezpečí? Proč? Kdo jsem –“ A pak jí to došlo. Dávná nenávisť taumaturgů k jejich sousedce sahala až tak daleko, že odsoudili a utopili každého, o kom si mysleli, že je pod *jejím* vlivem. Bezpochyby ji rovnou zabijí jako údajnou čarodějku a služebnici královny démonů. „Takže ty jsi –“ Znovu se odmlčela a opět vykulila oči. „Pro všechny ztracené bohy... ty jsi utekl... Zběhl jsi, abys mě varoval!“

„*Ticho*.“

„Hlupáku!“ křičela. „Čemu to pomůže? Teď chtějí *tvoji* hlavu!“ Trhl sebou a znovu ukázal: „*Ticho*.“

„No to je vážně skvělé. Teď jsou z nás *obou* uprchlíci.“

„*Ano*.“

„Výborně.“ Dala si pěsti v bok a prohlížela si ho. Dívala se, jak vrací přílbu na hlavu. „Dobře... potřebujeme jídlo. Seberu, co půjde.“

„*Pospěš si*.“

„Ano, ano.“ Vrátila se do chýše. Začala sypat rýži do pytle a posbírala všechny naložené ryby a zeleninu, co našla. Matka celou dobu jenom ležela na kavalci a chrčivě dýchala. Saeng napadlo, že ji vzbudí a rozloučí se s ní, ale hned to zavrhl. Dělal by příliš velký poprask.

No... tak dlouho jsem po této chvíli toužila, a když je teď tady, už o to nestojím. Konečně odtud odcházím, ale rozhodně to není takové, jak jsem si vysnila.

Přihodila do rance nejpevnější oblečení, jaké našla, a taky sandály a pokrývky. O stěny z trávy se otíral lehký déšť. Výborně. A navíc je období dešťů.

Vzala si deštník z tenkého dřeva a vyšla ven.

Hanu se k ní připojil. Ukázal a naznačil otázku, která byla nasnadě: „*Kudy?*“

Pod deštníkem si Saeng přitiskla ranec na prsa a kousla se do

rtu. *Ano, kudy?* Vzpamatovala se a roztáhla smysly ještě dál, než se kdy odvážila. Obsáhla celou vesnici a okolní zahrady i pole za nimi a pokračovala stále dál do ladem ležící divočiny, tvořící nejzazší hranice. Natahovala se dál přes pole a úhory sousedních osad až do skromných výsek samotných. Jako slábnoucí vlnky se okrajem oťrela o něco daleko na západě – syčící neznámou moc, jež odrazila její lehké pátrání jako pevná kamenná zeď.

Armáda taumaturgů. A neprocházejí tudy jen v nosítkách a neprojíždějí v kočárech za svými tajemnými posílkami. Pochodují s obranou pozvednutou a mocí rozvinutou.

„Myslím, že na sever. Můžeme je nechat projít a pak se vrátíme.“

Hanu se na ni jenom podíval, nic neznakoval. Cítila jeho němou nedůvěru. Podrážděně si prohlédla husté kapradí a liány, zatímco se kolem snášel lehký deštík jako náznak přicházejícího lijáku. Mávla na něj, ať jde za ní. „Tudy.“

Mraken Warrow, známý v kruzích untského černého trhu jako „Mrak“, přimhouřil již tak nepřirozeně zúžené oči a zadíval se na pobřeží s dunami a lesem sloupovitých kamenných patníků, načež přenesl pochybovačný pohled na svého partnera Tipa známého jako „Kysúc“. Společně ti dva dosáhli jisté proslulosti, v jejich zaměstnání ovšem nezdravé. Dokonce si na ně na ulicích Unty ukazovali... no, jako na Mraka a Kysúce. Dávno pominula doba, kdy bylo rozumné zůstat ve městě – jak ukázalo jejich zatčení.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Kysúc.

Mrak, s rukama nacpanýma v kapsách vesty, vyvrátil oči k zatažené obloze a dlouze, trpitelsky a podrážděně vzdychl. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Mám z týhle smlouvy špatnej pocit.“

„Nepovídej.“

„To skončí špatně.“

„Jako vždycky,“ opáčil Mrak potichu, šilhaje na zád', kde patronka jejich současného kontraktu mluvila s lodním kapitánem.

„Slečna Nóbl bude naše smrt,“ pokračoval Kysúc, vědom si toho, kam jeho partner přesunul pozornost.

„Jedině pokud ji budeš dál uhánět.“

„To ty její nohy. Jsou nekonečné.“

Mrak souhlasně zabručel. Ta žena měla naprosto úžasný oděv:

vysoké kožené holínky po kolena, těsné kalhoty, obtaženou koženou brigantinu přes krajkovou košili z bílého hedvábí. Vypadala jako něčí vlhký sen z nevěstince. Ale meč u pasu byl hodně používaný a na začátku plavby složila pěstí jednoho ze žoldněrů za nějakou nemístnou poznámku, ač možná jen domnělou.

A ke všemu tvrdila, že se jmenuje Zášť.

Mrak se usmál při vzpomínce na to, co Kysúc řekl, když se představila. Přimhouřil tehdy ty svoje žabí oči a zeptal se: „A to jako slečna, nebo paní Zášť?“ Někdy ho ten veverčák pizizubka vážně rozesmál.

Byly vydány rozkazy a posádka se začala připravovat na přistání a vyložení nákladu. „Něco mi říká, že za tohle si ten žold opravdu zasloužíme,“ zabručel Kysúc. Mrak zasyčel se zařatými zuby. „Bude to ošemetný.“

„Dost! Nemůžeš si to pro změnu nechat jednou pro sebe?“

Kysúc se zatahal za řídkou bradku, kterou si držel na bradě, a zamračil se, aniž by spustil oči z pobřeží. „Možná to nezvládnem.“

Mrak sevřel zábradlí a poraženě svěsil hlavu.

Žoldněři šli zajistit přistání. Byla to zanedbaná cháska, kterou Zášť údajně sebrala na jižním pobřeží Genabakis. Tam to bylo samý pirát. Nikdo z nich sice nepřiznal, že by vzal říšský peníz, Mrak však poznal, že sloužili ve vojsku – i když se na to zatím ještě nezeptal, protože totéž se dalo říct o něm a o Kysúci. Jejich vůdce se představil jako Jusen a smrděl vyloženě jako důstojnický materiál. Měl odpovídající chování a starý známý výraz *jsi hňup*, kterým je počastoval, kdykoliv chtěli něco říct.

Připomínal mu staré časy, když ještě byl říšským kádrovým mágem.

Chvilí poté se vrátili zvědové a hlásili, že je všude čisto. Vykládání mohlo začít.

Kysúc s Mrakem se dívali, jak posádka a žoldněři pilně vynášejí bedny a pytle, skládají je do pohupující se šalupy.

Mrak si po chvíli uvědomil, že jejich vysoká, štíhlá zaměstnatelka Zášť stojí vedle nich se založenýma rukama a upírá na ně nádherné zlatoříškové oči. Dloubl do Kysúce a oba se uklonili. „Madam.“

„Kdyby všichni přiložili ruku k dílu, šlo by to mnohem rychleji.“

„Jenom dáváme pozor na potíže,“ ohradil se Kysúc.

Zvedla klenuté obočí. „Vážně? Když jsem vás v Untě najímala – nebo bych měla říct zachránila? – před jistým zatčením a uvězněním, nabyla jsem dojmu, že *nejsi* mág Reus. Jsí mág Reus?“

Kysúc sklopil zmatený zrak a kopl do prkna v palubě. „Ne, madam.“

„Potom mi prozrad' – jak bys mohl být užitečný tady na moři, pokud by došlo k nějakým... potížím?“

Podsaditý mág zvedl hlavu a otevřel ústa, ale zarazil se, zamračil se a znovu si to promyslel. Nakonec se podrbal na hlavě.

„Chci, abyste se vy dva vydali na břeh a provedli průzkum,“ pokračovala Zášť.

„Ano, madam.“

„A *nevstupujte* do toho kruhu dolmenů, jasně?“

„Dolmenů?“ podivil se Kysúc. „Tak se říká těm divnejm sloupům?“

„Ano,“ odpověděla Zášť, jako by hovořila k vesnickému hlupákovi. „Tak se jim říká. Nevstupujte mezi ně. Prozkoumejte to kolem. Chci vědět, kdo je v bezprostřední blízkosti. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ó ano, madam.“

„Výborně. Aspoň něco.“ Odvrátila se.

Dívali se za ní, jak odchází. Mrak byl ochotný přísahat, že těmi boky při chůzi pohupuje záměrně přehnaně. Kysúc vedle něj si těžce vzdychl.

„Jsou prostě nekonečný...“ zamumlal.

Mrak, podrážděný tím, že jeho zpocený, nemytý, křivonohý druh pronáší své myšlenky nahlas, do něj ne zrovna jemně šťouchl loktem. „Jdeme.“

Počkali, až bude člun plně naložený, než slezli po provazovém žebříku. Kysúc dolů snesl slepici v proutěném košíku a podal ji jednomu námořníkovi. „Tu máš.“

Muž koš popadl a něco si zabručel. Kysúc s Mrakem si lehli na stany složené na přídi, založili si ruce a zavřeli oči. Námořníci a žoldnéři chystali vesla.

Příd' narazila na břeh a mezitím se spustil lehký deštík. Mrak s Kysúcem vyskočili do mokrého písku a vydali se vzhůru po příkřím břehu. Nemálo žoldnéřů, kterých bylo celkem asi padesát, se vydalo dolů, aby pomohli s vykládáním. Objevil se Jusen v brigantině, kroužkové sukničce, železných chráničích holení a před-

loktí a s přílbou v podpaždí a zamával na ně. Když k němu oba došli, musel Mrak potlačit touhu zasalutovat.

Jusen si je prohlédl od hlavy k patě se špatně skrývanou nechutí v břidlicově modrých očích. „Co si vy dva myslíte, že děláte?“

„Průzkum terénu,“ navrhol Mrak.

„Vyslal jsem zvědy.“

Kysúc si přehnaně poklepal na nos. „Ne takový, jako jsme my.“

Muž zvedl oči k hustým mračnům a rozhlédl se. „No, jak to tak vypadá, byl bych na vašem místě opatrný,“ poznamenal neochotně.

Mrak mu skoro zasalutoval, ale místo toho zabručel: „Děkujeme... kapitáne.“

Jusen přimhouřil oči, ale pak je trhnutím hlavy propustil. „Padejte.“

„Jo, rozkaz.“

Nechali písek za sebou a vstoupili do lesa se stromy, jaké Mrak ještě nikdy neviděl: některé měly listy široké jako štíty, jiné tlusté a tuhé jako kule. „Co myslíš?“ zeptal se Kysúc. „Čtvrtá armáda?“

„Nee. Sedmá.“

„Možná. Hlavně, že nebyl u Pátý...“ Kysúc zavětril. „Co myslíš?“ zopakoval.

Mrak pokrčil rameny a otřel si vlhkou tvář. „Skoro nikdo. Akorát pár rybářů.“

„Jo... taky myslím.“ Kysúc se opřel o kmen stromu a natáhl si nohy. „Už je poledne?“

Mrak se zadíval na druhý les na severu: les šedých sloupů, dolmenů, tmavnoucích v houstnoucím dešti. „Viděl jsi ty trosky, když jsme připluli?“

Kysúc měl zavžené oči. „Jo. Pořádně velký město.“ Prudce oči otevřel. „Hele! Myslíš, že tam bude nějaký poklad? Možná bysme se tam měli kouknout.“

Mrak parťákovi věnoval opovržlivý pohled. „Ve zbořenejch městech žádný poklady nejsou. To akorát v těch nablblejch trubadúrskejch písničkách. Nee – všechno je pryč. Akorát prach, hniloba a mrtvý pavouci.“

Kysúc se otrásl. „Bohové, pavouci. Musel jsi o nich mluvit? Když jsi to řekl, úplně mě to roztřásl. Nesnáším je.“

Mrak se dál věnoval dolmenům. „Vím, co myslíš.“

Kysúc naklonil hlavu a zavřel jedno oko. „Ale možná tam jsou hrobky a tak. Zakopaná kořist. Co?“

„Zakopaná?“ opáčil Mrak a dál si prohlížel kamenné sloupy. „Jo. To by bylo něco úplně jinýho, že jo...“

Kysúc sledoval, kam se parťák dívá. „Á, pro lásku...“ Krabu podobný chlapík se otrásl. „To je špatná zpráva. Věděl jsem to v momentě, co jsem se kouknul.“ Kousl se do špinavého nehtu. „Ale musí to bejt ono, že jo? Na kterýmkoliv jiným místě bych na to rovnou vlítl. Ale tam... taková hrozná škoda.“

Mrak si odplivl. „Naja. Bude to děsivý, musíme bejt připravený vzít nohy na ramena.“

„Začínáš mluvit jako já,“ postěžoval si Kysúc.

Mrak se zaškaredil. *Velicí bohové, tak to je důvod, abych na to rovnou vlítl.*

Když Mrak klepl do chrápajícího Kysúce, aby ho probudil, byla už tma. Mrak ukázal stranou a vydechl: „Je tady.“ Kysúc kývl. Mlaskl a protáhl se. Společně sledovali svou zaměstnavatelku a přebíhali od jednoho dolmenu k druhému. Žena pomalu obcházela celou stavbu. Chodbu držela otevřenou a mágové museli odvracet zrak a stínit si oči před mocí, již povolala a ovládala rukama. Natvarovaná energie za ní zůstávala jako mihotavá, pulzující stěna.

Šli za ní, vyhlíželi zpoza pilířů tvořených kamennými kvádry naskládanými na sebe a zužujícími se k zaoblenému vrcholku.

„Vidíš to, co já?“ Kysúc musel téměř křičet, aby ho bylo slyšet.

Mrak odvrátil hlavu a s přimhouřenýma očima pronesl: „Odřezává to ode všeho! Přes tu stěnu ochran a pečeti se nic nedostane!“

Honem se podíval na bok, kde mezi nimi a vnějším světem stála vlnící se bariéra poskládaná z energie chodby.

„*Kurva!*“ vydechli a jako jeden vyrazili na opačnou stranu bludiště ze stojících kamenů. Jak se Mrak hnal kolem řad sloupů, všiml si, jak jsou lehce zakřivené, a uvědomil si, že vytvářejí ohromné kruhy, jeden uvnitř druhého. Kysúc měl náskok, od ošlapaných podrážek mu odletoval písek, ale najednou se zastavil a Mrak do něj málem vrazil. Narovnal se a viděl, co jeho parťáka zastavilo. Bylo to otevřené kruhové nádvoří, prázdné a naprosto nezajímavé, ležící uprostřed kruhu dolmenů a zřejmě vysypané uhrabaným šterkem.

Nejkratší cesta vedla přímo přes šterk, ale Mrakovi stačil jediný pohled, aby poznal, že to není možné. Kouzelný zrak mu odhalil zcela jinou verzi položenou na zdánlivě prázdnou plochu. Pod

povrchem se něco kroutilo a plazilo, jako obří mořský had zmítající se pod mořskými vlnami. Mrak praštil parťáka do ramene a ukázal stranou. Společně se vydali podél okraje nádvoří. Na druhou stranu dorazili dávno předtím, než se objevila Zášť se svou ochranou. Jak dokončuje složitý a nesmírně mocný rituál, už sledovali zpoza písečné duny.

Kysúc sklouzl níž za dunu a otřel si rukávem zpocené obličej. Mrak se k němu připojil. „No... možná bysme měli ušetřit čas a utýct rovnou,“ navrhl Kysúc.

Mrak si opřel ruce o kolena. „Nee. Jsem zvědavej.“

Kysúc mhouřil oči tak, až je měl skoro zavřené. „Zvědavej? Ty seš zvědavej. Chceš říct, že ten tvůj zatracenej stínovej patron je zvědavej, to jsi tím myslel!“

„Á, chceš snad říct, že ta tvoje slečna kouzelnice snad není zvědavá?“

Kysúc se vysmrkal. „Nemusíš bejt jasnovidec, abys věděl, kde to skončí. Že my dva budem o hlavu kratší!“

Mrak se zadíval na tmavnoucí oblohu, z níž se ztrácely mraky. „Víš – když to samý předpovídáš pořád dokola, tak nějak to ztrácí na uvěřitelnosti.“

„Když budeš přivolávat déšť dost dlouho, nakonec ho přivoláš.“

Mrak rozhodil rukama. „Teď to ani nedává smysl!“

Kysúc přeletěl pohledem zprava doleva. „Bude ho dávat... nakonec.“

„Necháš už toho!“

„Už jste si to vy dva drahoušci vyříkali?“ zeptal se z nedalekého křoví nový hlas.

„Kdo je to?“ vyjekl Kysúc a sklouzl ještě níž.

Z houštiny se kdosi zvedl, došel blíž a dřepl si k nim. Byl to jeden z Jusenových zvěďů. Měl na sobě kůže, za pasem dlouhé nože a obyčejnou, otlučenou malazskou železnou přílbu, která v Mrakovi vyvolávala spousty vzpomínek. Žádná nebyla příjemná. „Co tady děláš?“ vyštěkl – byl toho názoru, že když vás někdo přistihne nepřipravené, často víc než postačí drzé čelo.

Zvěď si posunul větvíčku z jednoho koutku do druhého a nepouštěl je z očí. „Kapitán čeká na vaše hlášení?“

„Jaký hlášení?“ podivil se Kysúc.

„Na to, co jste vyčmuchali.“

„Nic jsme nevyčmuchali,“ odsekl Kysúc a založil si ruce na prsou. Muž vytáhl větvíčku z úst, prohlédl si ji a zase ji vrátil zpátky. „Jo. To vidím.“

Mrak by mu ji nejradši vyrazil z pusy. „Poslyš, žoldáku. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Sladřoch,“ odpověděl s naprosto bezvýraznou tváří.

„Sladřoch,“ zopakoval Mrak. „Co je to za jméno – Sladřoch?“

Zvěd se rozhlížel v houstnoucích stínech dun a nízkých keřů, než se zase vrátil k nim. Větvíčka poklesla, jak svěsil koutky. „Slušný. A teď sebou hněte. Musíte podat hlášení.“ Ukázal hlavou na pobřeží a vykročil.

Mrak s Kysúcem ho následovali. „Jen se na mě podívejte,“ vrčel Kysúc potichu. „Jsem tvrďák. Žvejkám klacky. Dávejte si na mě bacha.“

„Prostě se ti nelíbí seznámení s někým, kdo se jmenuje Sladřoch,“ sdělil mu Mrak s úsměvem.

Kysúcovo mumlání sestoupilo k temnému vrčení.

Za hranicí přílivu našli tábor, chráněný před větrem vysokou dunou. Hlídky je vpustily do hlavního stanu, což byla spíš jen plachta podepřená tyčemi, protože boky byly dosud vyhrnuté. Jusen vyšel ven. Sladřoch kývl a odšoural se pryč.

Žoldněřský kapitán si je pozorně prohlédl. Oči měl lemované síti vrásek. Ztěžka si vzdychl a založil si paže na prsou.

„Co je?“ Kysúc se naježil.

„Tak do toho,“ vzdychl si žoldněř.

„Zajímá se o dolmeny,“ odpověděl Mrak.

„O dolmeny?“

„O ty stojící šutráky. Proto jsme tady.“

Jusen se tvářil ztrápeně. Chvilí se díval do země. „Zatraceně. Doufal jsem, že to nebude ono.“

Kysúc se podíval na Mraka. „Teď co?“

„Teď se jí vy dva vemlúvíte do přízně, tak,“ odvětil Jusen.

Mrak znovu málem zsalutoval. „Ano, kapitáne,“ řekl. Muž po něm střelil pohledem a pak se netrpělivě zamračil a poslal je pryč. Poslechli.

Po chvíli hledání zastavil Mrak jednu žoldněřku a zeptal se, který stan je jejich.

„Támhle ten.“ Žena ukázala na hromadu tyčí a ranec plátna a odešla.

„Jo, legrační, vážně!“ volal za ní Mrak. Pak mávl na Kysúce.
„Vypadá to, že ho budeš muset postavit.“

„Já? Co tím myslíš, že já? Ty ho postav.“

„Ne, ty.“

„Ty.“

„Já ne.“

„No já rozhodně ne.“

„Oba sklappněte!“ zařval nějaký žoldněř od vedlejšího stanu.
„Nebo vám ty stanový tyče narvu někam, kam nepatřej!“

Oba stanu ukázali několik vybraných gest, než poklekli k vlhkému plátnu. „Jako za starejch dobrejch časů, co?“ huhlal Kysúc.

„Jo. Naneštěstí.“

Ukázalo se, že K'azz hodlá jít sám. Přistoupil pouze na symbolickou stráž, když mu Mihál na rovinu řekla, že půjde tak jako tak. Nakonec vybrala dva ze zbývajících přísedných mágů, Lor-sinn a Gwynna, a tři nejlepší šermíře: Zeleva, Turgala a Amatta.

Ve Stratemu bude velet Tarchan, kapitán Třetí kumpanie. Mihál z toho neměla radost, protože Záchlumčan, vynikající v boji na nože, byl jedním z předních poručíků u Kutnových Šálů. I když připouštěla, že léta, co velet Třetí během různých kontraktů po celém světě, ho zjemnila. A K'azz mu plně důvěřoval. Ovšem tohle K'azz uměl odjakživa – dodávat a vyvolávat důvěru.

Vidět přeživší přísedníky, jak se scházejí v Útočišti, bylo pro Mihál radostné – a zároveň to bylo smutné setkání. Radostné bylo vidět staré přátele, srdcervoucí to bylo kvůli všem těm, kteří již nebyli mezi nimi, a bolestnému prořídnutí jejich řad. Nenapočítala jich dohromady ani sedmdesát. Číslo se ovšem měnilo, jak se občas nějaký ztracený přísedník náhle objevil ve Stratemu, když se dostal z vězení, ze služby nějakému patronovi či prostě uvízl v té či oné zemi. A pak tu ještě byla Kal-Brinnova Čtvrtá kumpanie: ztratila se někde v Assailu, ale možná stále existovala, pokud něco znamenal Mečův příchod. A těch téměř čtyřicet přísedníků, kteří se rozhodli odejít do vyhnanství se Stahovačem, inu, s těmi se brzy setkají.

O týden později byl *Had* připravený k vyplutí a plně zásobený. Když bylo vše uloženo a plavidlo cizinců vyplulo k jihu pod plachtami rozvinutými na čtvrtinu, obrátila se Rutana ke K'azzovi

a roztrpčeně zavrčela: „Očekávala jsem nějakou armádu, ale ty jsi v podstatě sám. To je urážka mé paní. Raději jsi neměl reagovat vůbec.“

Podle Mihala K'azz opět předvedl pozoruhodné sebeovládání, když jen ohrnul rty. „Slyšel jsem, že tvoje paní je jakási jasnovidka – určitě to věděla, když tě posílala...“ Uklonil se nevrle ženě. „Budu ve své kajutě.“

Mihal, stojící vedle Rutany u zábradlí, neříkala nic. Žena se zuřivě zatahala za řemínky na paži, střelila po Mihal našťvaným pohledem a zabručela: „Nesnáším tu zatracenou vodu.“ A odkráčela. Mihal se opřela o zábradlí a dívala se na zpěněnou brázdu. Na moři se jí líbilo.

Vypluli ze Zvonkového moře a kolem opuštěného pobřeží Šedozemě zamířili k západu. V tamní poušti řídce rostly jen keře a zakrslé duby a borovice. Mihal slyšela mágy, když se dohadovali, zda je země jalová kvůli přirozeně neúrodné půdě a nedostatku srážek, nebo jestli trosky prastarých citadel K'Chain Che'Malle ukazují na jinou příčinu. V každém případě to byl zlověstný poloostrov s větrnou pouští, křovím a rozlámanými skalami.

Za mysem, který Garda jen zpoila špásovně pojmenovala mys Nedobré naděje, je jacurucký lodivod navedl na více méně západní kurz, míře do drsných vod, některými nazývaných Objevitelské moře, jindy moře Bílých věží kvůli nebezpečí, jaké představovaly ohromné ledové kry, jež bránily v cestě mezi zdejší pevninou a tou na západě – samotným Jacuruku. Jejich plavidlo však mezi nimi proklouzlo, stejně jako kdysi jiná loď se zběhy z Rudé gardy: Kylem a ostatními rekruty z Baelu, kteří se pak vydali zachránit K'azze z Dolmenů.

A on nás nyní vede zpátky do té země. Proč? Co je na těch Tienských dolmenech tak palčivého? K'azz toho o svém tamním pobytu moc nenamluvil, i když ho velice změnil. Předtím na něm nebyl vidět věk, stejně jako na Mihal, ale když se vrátil, na svých sto let opravdu vypadal. Z toho, co říkala Rutana, a z velitelovy reakce Mihal pochopila, že Dolmeny někdo obývá. Někdo, kdo nesměl být za žádných okolností vyrušen.

Plavba byla z větší části nudná. Rutana s Nagalem zůstávali v kajutě a K'azz také. Nudnou, opakující se monotónní lodní rutinu přerušovaly pouze okamžiky čiré hrůzy, kdy hlídky hlásily ledové

věže. Poté se všichni vrhli na boky. Posádka se vyškřábala do ráhnoví a lodivod prudce otočil kormidelním veslem. Mihál a ostatní přísežníci fascinovaně pozorovali smaragdové a bílé plovoucí sochy, pomalu se sunoucí kolem. Jí připadaly jako dílo bohů, jak byly jejich zaoblené, čepelím podobné linie nezemské a nádherné.

Když vpluli do chodeb v ledových útesech, kapitán nařídil vyložit opačiny. Loď zpomalila do opatrného šnečího tempa. Posádka i přísežní pasažéři stáli na stráží u zábradlí s dlouhými bidly v rukou. Přes všechna tato opatření to jednou v noci shodilo Mihál ze spací sítě, jak se loď zakymácela a otřásla jako dětská hračka po ráně kladivem. Zůstala ohromeně ležet na prknech, zatímco všichni kolem sténali a probírali se. Do uší jí proniklo skřípění, jak něco drhlo o lodní trup, až měla pocit, že se jí do páteře zarážejí zubaté hřeby.

„Ledový útes!“ zazněl shora vyděšený křik.

Trochu pozdě! Mihál popadla výstroj a vyběhla na palubu. Tam vládla otevřená panika, jak všude pobíhali námořníci, nicméně kapitán klidně křičel a ukazoval: „Tyčko, zkontroluj škody! Proč nepracujou pumpy? Uklidte ten náklad!“

Mihál zamířila ke štíhlému muži nahlížejícímu přes bort. „Co se stalo?“

K'azz pokrčil rameny. „Nějaký podvodní ledovec, který nikdo nezahlédl. Proplul kolem.“

„Je to zlé?“

„Uvidíme.“

Všichni se střídali u pump a podávali si kbelíky. A lodní tesař s pomocníky mezitím dole prohlížel škody. Nakonec Mihál povolali ke kapitánovi, jenž s K'azzem a Rutanou rozmlouval s tesařem Tyčkou.

„Na moři ne,“ říkal třesoucí se, promočený tesař s promodralými rty.

„Není jiná možnost,“ zavrčel kapitán.

„Snad něco dočasného?“ navrhl K'azz.

„Země!“ zařvala hlídka, čímž všechny polekala.

Kapitán se pod vousem zamračil. „Zbláznil ses, člověče?“ houkl kapitán. „Tady žádná země není!“

„Led!“

Kapitán si vyměnil ostražitý pohled s tesařem.

„Co se děje?“ chtěl vědět K'azz.

„Pole plovoucích ker,“ vysvětlovala Rutana, když se toho neujali námořníci. „Straší tam. Nikdo se k němu nepřiblíží.“

„Myslím, že nemáme na výběr,“ poznamenal K'azz a zamýšleně se podíval na kapitána. „Musíme vytáhnout loď a opravit ji na ledu.“

Kapitán zamítavě mávl rukou. „Tohle není nějaká štíhlá galéra. Nemáme dost lidí, abychom loď vytáhli na led.“

„Máme dost mágů – není to tak, Rutano?“

Žena přimhouřila oči, snad nad tím náznakem výzvy, a pak ohrnula pysk. „No ovšem!“

Kapitán nařídil podkasat plachty a pomalu kulhali směrem ke vzdálené bílé čáře na západě. Vpluli pod vysoká mračna, z nichž se začal sypat sněh – obrovské, tlusté vločky, které málem syčely, když se dotkly paluby. Kapitán si smetl sněh z ramenou a vlasů, jako by to bylo něco nakažlivého. Když si Rutana všimla, jak to Mihál pobavilo, přistoupila k ní. „Mnozí to označují za kletbu démonů chladu. Jaghutů. Někde uvnitř přetrvává úlomek jejich zmrzlé říše Omtose Phellack. Ta tohle způsobuje. A nás nenávidí – nenávidí všechno, co nepatří k ní.“

„Nebo možná my nenávidíme všechno, co k nám nepatří,“ poznamenal K'azz stojící opodál.

Jacuruckou vyslankyni ten názor očividně překvapil – a Mihál polekalo, když, byť zamračeně, kývla. „Pravdu díš.“

Loď přirazila k okraji rozlehlého ledového pole a oddíl složený z přísěžných mágů Lor-sinn a Gwynna a také Rutany a Nagala se vylodil, aby připravil povrch pro vytažení plavidla. Mihál je pozorovala od zábradlí, zatímco na nerovném pobřeží odtával skluz. Posádka pak upevnila lana a téměř všichni vystoupili. S pomocí mágů a Nagala s Rutanou byl *Had* po skluzu z lesknoucího se ledu pomalu vytažen zádí napřed na led.

Tu noc tábořili na ledě. Kapitán s posádkou nadsakovali při každém zaskřípění a zadunění a vrhali nervózní pohledy na vysoké haldy neuspořádaných ker, které Mihál připomínaly obří hromady nedbale naházeného dříví. Kapitán trval na tom, že postaví hlídky, i když pustina vypadala zcela neobydlená. K'azz svolil a prohodil k Mihál, že by tu mohla být masožravá zvířata.

Mihál s hlídkami souhlasila, ale nemyslela si, že by byl někdo v ohrožení, když tu byli přísěžníci a navíc jacuručtí vyslanci. V noci při obchůzce našla K'azze venku na ledu spolu s Turgalem. Ten

stále dával přednost těžké zbroji, jak měl ve zvyku. Měl brigantinu a kroužkovou suknicí a z pochvy u pasu mu vysoko vyčníval jílec jedenapůlručního meče. Připojila se k nim a zadívala se na planinu, která byla jasně ozářena Velkým praporcem, klenoucím se noční oblohou jako ošklivá podlitina.

Když v inkoustově černých stínech a na nechutně zeleném sněhu nezahlédla žádný pohyb, zeptala se, o co jde.

„Ty to necítíš?“ zeptal se Turgal. Chraptl, jako by hlas nepoužíval příliš často.

„A co jako?“

„Ten úlolek, o kterém naše jacurucká vyslankyně mluvila,“ vysvětloval K'azz.

„Úlolek?“

„Omtose Phellack,“ upřesňoval Turgal. Od úst mu stoupala pára. „Ledová magie Jaghutů. Ty ji necítíš?“

„Ne.“ Mihal málem dodala, že není mág, ale rychle ústa zavřela, protože jí došlo, že oni také nejsou mágové. *Jak tedy...? No, K'azz nakonec vyvolal přísahu. Možná mu to dává nějaký privilegovaný vhled. Ale Turgal? Kde by on vzal takovou vnímavost?*

A přece... bývaly doby, kdy vycítila, že je někdo poblíž, ještě než ho uviděla. A ti jacuručtí vyslanci – jejich moc jí bzučela v podvědomí jako dvě protivné mouchy. Takže možná by ji to nemělo překvapovat.

„Nebezpečí?“ zeptala se.

K'azz potřásl hlavou. „Ne. Slábne to. Za sto let, kdo ví? Všechno to může být pryč.“

Mihal vehnal prudký vítr do očí krystalky ledu a zaštlpal ji na holých rukou. „Ale vydrželo to tak dlouho... proč teď?“

Sníh zakřupal, jak K'azz přešlápl. „Zřejmě žijeme ve věku, kdy staré odchází.“ Naklonil zamyšleně hlavu. „Ale nepřipadá nám to tak jen proto, že žijeme nyní? Nebo to připadá stejné v každém věku těm, kdo v něm žijí? Nakonec, každý věk je věkem přechodu od toho, co bylo předtím, k tomu, co bude následovat.“

Turgal se tiše zasmál, jak oceňoval pointu. „Otázka pro šilhavé filozofy v Darúdzhistánu, vévodo.“

„Ne. Mějme s nimi slitování. Už tak šilhají až dost.“

„Pojďme,“ naléhala Mihal, ukazujíc na stany. „Ten nelidský mráz mi zalézá do kostí.“

K'azz se na ni překvapeně podíval. „Tobě je zima?“

Posádka i gardisté pomohli s opravami, které byly dokončeny za pouhé tři dny. Čtvrtou a poslední noc se Mihál náhle probudila do naprosté temnoty. Věděla, že se blíží někdo mocný. Nevěděla, jak to ví, ale byla si tím jistá. Potmě si natáhla hauberk, opásala se bičovým mečem a vyběhla ze stanu.

Venku vládlo naprosté ticho, jen vítr házel na stěny stanů snůh a ledové krystalky. A ještě pár námořníků mocně chrápal. Museli to být námořníci, protože přísežníci už byli všichni vzhůru. Jako duchové povolání k nějakému strašení procházeli její druhové potichu mezi stany, zavazovali poslední uzly, upravovali si opasky a nastupovali do řady otočené k západu – vše bez jediného rozkazu.

Připojila se k nim a postavila se vedle K'azze. „Co se děje?“ zeptala se šeptem. Od úst jí stoupala pára.

„Ještě nevím. Ale je to blízko,“ odvětil, aniž by byl odtrhl zrak od ledového pole.

Mihál ukázala „*připravit*“ napravo i nalevo. Turgal vytáhl velký meč a pozvedl štít. Amatt tasil těžký obouruční meč a také si připravil pavézu. Zelev, jenž bojoval se dvěma meči, poodstoupil, aby měl místo pro svoje dvě zbraně. Lor-sinn s Gwynnem zaujali postavení za linií.

„Pozor!“ varoval Gwynn napjatým hlasem.

Mihál prohlížela závěje a blyštivé, větrem ohlazené ledové plotny, ale nic neviděla. *Zatraceně, to bylo silné!* Už to cítila: strašlivou moc. Vlastně nic takového necítila od –

Ze sněhu vylétl vzhůru prach či nějaká větrem vyšlehaná hlína jako ohromná vlna. Před očima se jim zhmotnila a zpevnila v postavu zahalenou v rozedraných kožešinách. Nohy měla tvořené holými kostmi zbarvenými dohněda. Pod kostěnou přílbou vyrobenou z lebky nějakého pravěkého zvířete byl vidět bezmasý obličej. Imass.

K'azz popošel blíž a zvedl ruku. „Vítej, starší. My z Rudé gardy tě zdravíme.“

Nemrtvé čelisti se pohnuly, šlachy zavrzaly, přes led přeletělo slovo: „Zdravím.“

„Čemu vděčíme za tu čest?“

„Vaše přítomnost mě... přitáhla.“

„Vstoupili jsme neoprávněně? Pokud ano, tak se omlouváme a okamžitě odejdeme.“

Mohutná, široká ramena se zvedla a klesla. „Všichni jsme tu jistým způsobem neoprávněně.“

„Myslíš Jaghuty...“

„Ano.“

„Proto jsi tady?“

„Ne – žádný nezůstal. Jenom tudy procházím. Následuji povolání k východu. Všichni se scházejí. Povolávačka přišla mezi nás.“

K'azz se uklonil. „Ano. Slyšel jsem. Jdi s přáním všeho nejlepšího. Ale než odejdeš – poctíš nás svým jménem?“

„Jsem Tolb Bell'al, kostěj Ifayle T'lan Imass. A dlouho jsem byl nepřítomen.“

„Děkujeme, Tolbe Bell'al. Jsem K'azz D'Avore.“

„Známe tě, K'azzi.“ Tolb nepatrně kývl. „Loučím se. Do příštího setkání.“

Mihal se nadechla, aby se zeptala, co tím míní, ale Imass se sesul do hromádky prachu, který odnesl vítr. K'azz se k ní otočil; vyměnili si užaslý pohled. „Co tím myslel? Nebo to byla ona?“

K'azz pokrčil rameny. „Netuším. Možná posmrtný život.“

„Posmrtný život?“ zavrčel Zelev a připojil se k nim. „Jaký posmrtný život? Oni už přece jsou po smrti.“

K'azz mávl rukou a téma uzavřel. „Už je pryč. A my ráno odejdeme také.“

„Následuje povolání,“ hloubal Zelev.

K'azz se zamračil a dal znamení „*pohov*“.

Anditi Pura, hlavní město království taumaturgů, neměla hradby, tvrz, ani žádné obranné valy. Uprostřed se roztahoval komplex nazývaný prostě Vnitřní Město. Tady se nalézaly kanceláře centralizované administrativy, dormitáře a akademie taumaturgů, sloužící vládcům i byrokratům.

Velení Armádě spravedlivého trestu připadlo Golanovi Amawajovi, dalšímu v pořadí na vstup do kruhu devíti, vládnoucího tělesa říše. Vel mistr mysterií tuto pozici – oprávněně – považoval za příliš náročnou na povinnosti, a tudíž příliš odvádějící pozornost od neutuchající snahy odhalit tajemství života a smrti, což byla jejich jediná posedlost.

Golan patřil k nejnižším znalcům, protože nebyl zasvěcen do

nejvyšších mysterií, takže v něm jmenování vzbudilo plno nadějí. Poklonil se shromážděným devíti mistrům, přijal výkonnou hůl a odešel, aby se mohl připravit.

Nakonec, říkal si, když osaměl, *devět mistrů přece nebude jen meditoval*. Budou následovat armádu z vhodné vzdálenosti, protože jakmile vojsko vstoupí na Ardatino území – jež hloupí rolníci v pověřivé hrůze nazývali říší duchů Himatan – bude jich bezpochyby zapotřebí, aby odrazili její nejsilnější útoky.

Tělesná stráž tvořená deseti jakšaky se k němu připojila, aniž by ji vzal na vědomí. Jen si poklepával těžkou holí z černodřeva obitou stříbrem o dlaň a už promýšlel plány, jak nejlépe ty nedůvěryhodné cizí spojence, ty Isturé, přimět, aby nesli největší nápor každého střetu.

Teď, po měsících vyčerpávajících příprav, táhli na východ do vysočiny, do Gangreckých hor, oddělující dosud nezkrocené pohraniční území taumaturgů od hlubokých pralesů pod vládou Ardaty. Země tu byla řídko osídlená, protože i jejich vlastní rolníci věřili, že tady mohou přebývat pouze díky smlouvám a dohodám se staršími duchy, démony a obludami z doby, kdy byl svět ještě mladý.

Pokud byly zprávy isturéských zrádců správné, nebyli daleko od pravdy. V každém případě to brzy zjistí.

Golan cestoval ve velkých krytých nosítkách, které nesli čtyři jakšakové. Normálně by se vezl na válečném slonovi, avšak bolestné zkušenosti, nasbírané během mnoha – neúspěšných – trestných tažení proti Ardatě, ukázaly, jak omezenou účinnost kolony válečných slonů mají. Hustý prales brzdil jejich postup, často uvázli v bažinách a hromadně chcípali na mračna běsnícího hmyzu a nezdravé výpary. Těch pár, kteří zůstali, dohnaly k šílenství hrůzy řádící za noci. A tak armáda postupovala pěšky a náklad ohýbal pouze lidské hřbety.

Golan měl také ve zvyku cestovat mnohem blíže přední linii, než považovali jeho předchůdci za prozíravé. Přesto neměl pocit, že by riskoval. Nejenže se těšil ochraně posílené tělesné stráže tvořené dvaceti jakšaky, ale navíc byl uprostřed houfu štábních důstojníků, kurýrů i obyčejných vojáků. Nemluvě o další armádě úředníků a písařů, cestující s vlastní logistickou podporou a se stohy seznamů výbroje a výstroje jednoho každého vojáka. Ne-

překvapilo by ho, kdyby uprostřed dlouhého trénu úřednických vozů ležel list papíru se zápisem *generál armády: jeden*.

Jeho zástupce U-Pre přistoupil k otevřenému boku kymácejících se nosítek a uklonil se, žádaje o svolení promluvit. „Ano?“ vy- zval ho Golan a zamával odháňkou, aby odehnal protivné mouchy.

„Vůdce těch cizích žoldnéřů si přeje s vámi mluvit, pane.“

„Dobře, U-Pre.“

Muž se znovu uklonil a odběhl.

Golan se houpal podle pohybu nosítek. Zelenou čáru v dálce, která označovala začátek vysočiny a občas se objevila v mezeře mezi stromy, halil lehký deštěk, spíš jen hustší mlha. Golan dál setrval v meditativním klidu i přes hrůzy, jaké, jak ukázala před- chozí tažení, číhaly za rozeklaným pohořím.

Těžké holínky, pupající v hlíně vedle nosítek, oznámily přítom- nost Stahovače, velitele Isturé. „Chceš si promluvit?“ zeptal se Go- lan, aniž by se na něj podíval.

„Ano.“

„Náš pomalý postup ti dělá starosti, že?“

Dlouhé ticho, následující po této poznámce, Golanovi prozra- dilo, že hádal správně. Cizí žoldnéř chvíli šel mlčky. Býval to šlechtic v Ardatině říši, a povídalo se, že byl něco mnohem víc. Nakonec si odkašlal.

Golan se po něm podíval. Vysokou přílbu měl Stahovač v pod- paždí, dlouhý hauberk se mu tmavě leskl jako noční závěs a jeho široký, krutý obličej se lišil od pěkně symetrických, oblých rysů Jacuručanů. Nezvyklá byla i dlouhá hříva vlasů barvy sluncem vybělené trávy. Upoutal snad právě tento rys Ardatinu pozornost?

„Ano,“ přiznal, „pomalé tempo je protivné. Dovol nám vydat se napřed na průzkum a vyhodnotit povahu zdejšího odporu.“

Golan odvrátil zrak. „Ne, Isturé. Zůstaneme pohromadě. Před- vedeme silnou sjednocenou frontu, ano? Jako každý dobrý umě- lec, i já si přeji mít všechny nástroje po ruce, abych mohl patričně reagovat na vzniklou situaci. Jako odborník to jistě chápeš, viď?“

Cizinec se nepatrně pousmál. „Ovšem, pane taumaturgu. Jak bych mohl něco namítat proti tak rozumným argumentům?“ S úklonou odcházel. „Smím?“

Golan mávl odháňkou na znamení, že svoluje. Muž oddusl. Go- lan ho koutkem oka sledoval. *Snad si nemyslel, že mu dovolím po- tulovat se sám po zemi, kde kdysi vládl! Ještě by se potají setkal*

s Ardatinými zástupci. Kdo ví, jaké pikle by mohli proti nám kout? Ne. Budu tě mít raději pod dohledem, zrádce a neúspěšný uchvatiteli.

Všiml si, že k nosítkům spěchá vyzábělý, jako třtina hubený hlavní písař Trn. Brašnu měl naditou papíry, kalamář pověšený na koženém řemínku kolem krku. A Golan se opřel s potlačovaným vzdychem. Mávl si odhánkou před obličejem a zavřel oči. Když uslyšel pleskot písařových sandálů na rozryté hlíně, promluvil nahlas: „Ano? Co se děje, hlavní písaři Trne?“

„Úžasně, pane!“ zaskřehotal muž tím svým drsným, supím hlasem. „Vaše moc nás, obyčejné smrtelníky, uvádí v úžas. Jak jste mohl vědět, že to jsem já?“

Podle toho mrtvolného smradu? Ne, to není spravedlivé. Ten člověk jenom dělá svou práci. S pečlivostí mravence budujícího horu z písku – jedno zrnko po druhém.

Golan si se zavřenýma očima povzdechl. „Máš něco k hlášení?“

„Ach! Ano, pane. Seznam našich ctěných jakšaků, pane. Bylo dokončeno běžné sčítání a zdá se, že oproti všem předpokladům nám jeden schází.“

Golan prudce otevřel oči. Obrátil se a podíval se dolů na hubenoura. *Má i krk dlouhý jako sup.* „Chceš říct, že nám schází jakšaka?“

Muž trhl zpocenou oholenou hlavou a výrazný ohryzek mu poskočil.

„Kontroloval jsi to?“

Teď sebou písař trhl, jak se urazil. „No ovšem, pane! Je mou povinností mít naprostou jistotu, než takovou nepatřičnost předložím vám.“

„Snad byl někam založen... jako koště nebo deštník.“

Trn sklopil zrak a pohrával si s vyřezávaným, jasně zeleným nefritovým kalamářem, který měl pověšený na krku, jako odznak svého úřadu. „Můj pán předvádí svůj smysl pro humor?“ zamumlal.

Golan zvedl obočí. *Nebyl to snad lehký výsměch?* No, písař by určitě nedosáhl takové vytoužené hodnosti bez jisté úskočnosti. Golan nabral ohromný objem sople a vyplivl ho z nosítek. Všichni nižší důstojníci kolem obdivně vzdychali nad takovou výkonností.

„Hodně zdraví, pane,“ pravil Trn obdivně.

„Děkuji. A ne, hlavní písaři. Jenom jsem zkoumal všechny možnosti. Tleskám tvé důkladnosti. Pošli mi sem velitele kohorty Pon-lora.“

Muž se trhaně uklonil. „Okamžitě nechám vypravit kurýra.“ Vykasal si roucho a odběhl, jen mu křivé nohy pleskaly v rozrytém blátě a na zdupané trávě.

Golan se opřel o čalouněné opěradlo. Přivřenýma očima sledoval hustý les po obou stranách. Oddíly pěšáků na křídlech obcházely širokým obloukem kmeny stromů, zatímco hlavní zástup, tvořený hlavně dělníky obtíženými válečnými zásobami, se držel ušlapané cesty. Daleko vzadu následovalo několik vozů tažených voly či vodními buvoly. Vezl se na nich polní špitál a různí kováři a zbrojíři. Všichni klopotně postupovali k západu. *A co nás tam čeká? Co tam najdeme? Dokážeme tam sehnat dost jídla, abychom uživilí naše oddíly, pokud nám dojdou zásoby? Najdeme vůbec Ardatino mocenské sídlo Jakal Viharn, to bájně město v hlubinách pralesa?* Isturé si pochopitelně byli jistí, že cestu najdou – poté, co každá předchozí výprava taumaturgů skončila neúspěchem a šílenstvím a žádá se z té zelené propasti nikdy nevrátila.

K nosítkům dorazil velitel kohorty Pon-lor, uklonil se a uhladil si roucho. Golan si ho přimhouřenýma očima přeměřil. Taumaturský učeň sedmé třídy. Slibný mladý důstojník. „Veliteli kohorty,“ začal Golan a mávl si odhánkou před obličejem, „jeden z našich jakšáků byl natolik neslušný, že se ztratil. Bezpochyby se utopil v bažině. Nicméně tě pověřuji tím, abys zjistil jeho osud. Nemůžeme je nechat motat se kolem a bořit rolníkům chýše, že?“

Mladík zvedl ruku, aby si shrnul dlouhé, černé rovné vlasy dozadu, ale zarazil se a sepjal ruce za zády. „Ne, pane.“

Golan doufal, že se aspoň pousměje, on si však až příliš dobře uvědomoval své postavení. Golan tedy mávl odhánkou a poslal ho pryč. „Dobře, veliteli kohorty. Vezmi si dvacet mužů.“

Pon-lor se znovu uklonil a odběhl.

Teď kdybych se jen dokázal zbavit stejně i těch cizích Isturé!

Té noci v táboře armády taumaturgů se Mara, Stahovačův velelág, připravovala na večerní meditaci. Na nízký, smaltovaný stůl si rozložila pergamen, kalamář a stylus a se zkříženýma nohama usedla. Zavázala si oči černým hedvábným šátkem, položila ruce na kolena a v duchu zapracovala. Zvuky v táboře jí zprvu rušily, ale už na ně byla zvyklá a pomalu, postupně se jí podařilo potlačit veškeré pozadí. Jakmile dosáhla nezbytného vnitřního klidu, začala črtat.

Kdosi zaklepal na stanovou tyč.

Mara zasyčela. Držela bronzový stylus v ruce, ale odložila ho. Nadechla se, aby se uklidnila, a stáhla si šátek. Zadívala se na neúplnou kresbu. Jednoduché rovné čáry naznačující prázdnou krajinu a uprostřed té pustiny vysoký, tlustý sloup nebo balvan.

Obelisk. Celá minulost. A přesto tu stojí přede mnou.

Znepokojující. Neměla svou minulost ráda.

Zaklepání se ozvalo znovu. Opatrně nasadila víčko na železný kalamář a vstala. Odhrnula chlopeň a překvapila taumaturgského armádního důstojníka, jenž sebou polekaně trhl a uklonil se – ale teprve když přelétl pohledem široké křivky pod její bílou košilí a šerpou převázanými kalhotami. Mara byla čistokrevná quonská Dalhoňanka, černá jako všichni, kdo pocházeli z oné země, a věděla, že taková exotika připadá mužům... fascinující. A také dobře věděla, že všichni muži, ať jsou kdekoliv, jsou psi. „Co se děje?“ otázala se a záměrně nasadila co nejhlubší, nejsvůdnější hlas.

Důstojník si odkašlal. „Chytili jsme muže, který tvrdí, že je mnich –“

„A co z toho?“

Důstojník se odmlčel a nepatrně se usmál. „Taky tvrdí, že má pro vás zprávu.“

„To nemohlo počkat do rána? Při jednání s duchy a démony nesmím být rušena.“

Muž polekaně zalétl pohledem za ni do tmy ve stanu a honem se znovu uklonil.

To už je lepší.

„Tvrdí, že ta zpráva pochází od jeho ehm... boha,“ vysvětloval důstojník, stále se skloněnou hlavou.

Aha. Chápu. „Dobrá. Smíš ho sem přivést.“

„Ano, Isturé.“

Mara se obrátila a nechala stanovou chlopeň sklouznout. Oblékla si roucho a čekala. Sbírala síly, až ucítila okraje své chodby D'ris, kypící kolem ní.

Další zaklepání a do stanu strčili jakéhosi dědka. Stál tam a mrkal do šera. I na tu dálku cítila, jak jeho rozedrané roucho páchne špínou. „Máš pro mě zprávu?“ zeptala se ho.

Muži se na popraskané rty vyšplhal znepokojivý úsměv. „Správně, Isturé. Můj pán začíná být netrpělivý. Byly uzavřeny pakty.

Mezi tvým pánem a mým bylo dosaženo dohody. Máš svůj úkol. Kdy můžeme čekat jeho splnění?“

„Brzy.“

„Brzy?“ zopakoval muž opovržlivě. „To ‚brzy‘ nás už unavuje. Žádáme si činy. Události se vyvíjejí. Úkol je stále naléhavější.“

„Budu prosazovat činy.“

Muž sklonil hlavu v lehkém souhlasu a černýma, lesklýma očima přeletěl stan. „Doufejme v to... kvůli vám. Můj pán nebere zradu na lehkou váhu. Až seberete kuráž, budu čekat poblíž s příkazy.“

Mara odpověděla nepatrnou úklonou. Muž odhrnul těžké plát-no a odešel. Mara se opatrně natáhla svými smysly a ucukla před pokračujícím vřením chodbového jedu, což byla nezaměnitelná známka Rozbitého boha.

Ten pitomý úřad Krále v řetězech. K čemu nám je? Možná Stahovač vidí nějaký skrytý způsob, jak by nám mohl pomoci ke splnění konečného cíle...

Mara shodila roucho a znovu se posadila ke stolku. Vytáhla si šátek na oči a pokusila se utiřit dech. Nezbytné soustředění však nepřišlo. Měla příliš rozbouřené myšlenky.

A tou nerovnováhou se vrátili duchové. Najednou je uviděla na vlastní, světlá zbavené oči. Mihotavá zjevení mrtvých bratrů a sester, všech bratří Rudé gardy. Vytrvale jí šeptali do uší.

Přísahala jsi... Nezapomeň... Nesmíš zapomenout na přísahu...

Natáhla se k ní ruka z kostí potažených vyschlou kůží, vábila ji. Krajka.

„Pojď se mnou, sestro,“ mumlala mrtvola. „Naše cesta zůstává. Je to nevyhnutelné. Proč tak umíněně prodléváš? Měla by vždycky ležet před tebou...“

„Ne!“ Mara si strhla šátek z očí a roztřeseně se nadechla. Na těle ji štípal studený pot. Pohledem zabloudila ke kresbě Obelisku před sebou. Se zavrčením ji zmačkala a hodila do uhlíků v ohřívadle uprostřed stanu, kde chytila plamenem.

Jatal, princ hafinajský, dojel s doprovodem do tábora toho cizího vojevůdce. Tábor byl mnohem větší, než předpokládal. Popravdě to vůbec nebyl tábor, ale shluk menších táborů, přičemž každý byl provincií jednoho z kmenů, většího nebo menšího. Jatal okamžitě poznal standarty Awamirů, Salilů a Manahirů i mnoha

menších rodin. Tomu samozvanému vojevůdci se zřejmě podařilo nalákat adwamijské kmeny, Lid, na velkou trestnou výpravu proti těm prokletým taumaturgům.

Sotva před měsícem dorazil jeho emisar do tábora se zprávou o dojednání vzájemného příměří mezi všemi kmeny. Svornosti, během níž byly všechny rodiny pozvány k jednání o shromáždění velké síly, jež by udeřila hluboko do zemí taumaturgů. Takový nájezd byl pochopitelně téměř každoročním rituálem: malé tlupy se propížíly přes hraniční soutěsky, vyloupily pár vesnic, ukradly úrodu a sebraly zajatce. A teď tady ten cizí vojevůdce sliboval nájezd, jaký nebyl k vidění celé pokolení. Daly by se získat karavany naložené bohatstvím a armáda otroků.

Jatal v čele zástupu pobídl koně do pomalého kroku, jak se před ním rozestupovali shromáždění bojovníci a markytáni. Řeči utichaly a hlavy se obracely. Jatala to uklidňovalo, protože takhle to mělo být – Hafinajové byli největší a nejmocnější ze všech Adwamiů. Cizí válečníci mu ukazovali na hlavní stan uprostřed spojeného tábora.

Jeho otec, patriarcha všech Hafinajů, zprvu účast odmítal. Kdo je ten cizinec, aby k nim promlouval o válce? Taková nestydatost! Copak nemá ten chlap žádnou úctu a vychování? S takovou hloupostí nechtěl mít nic společného. Pak přišla zpráva o porážkách Fal'ešů a Birkeenů, po nichž následovalo sbíhání menších rodů pod vojevůdcovu zástavu.

To a příslib bohatství přivedly několik větších domů. V té chvíli Jatal věděl, že nikdo z Adwamiů nemůže riskovat ztrátu prestiže a zlata, což by jim přineslo, kdyby zůstali stát stranou. A tak, zakrátko po této zprávě, byl povolán k otci: nižší syn nižší konkubíny.

„Jatale,“ přivítal ho otec rázně z podušek na stupínku. A Jatal před ním poklekl na zem, hlavu sklonil. „Pamatuj, že jsi hafinajský princ! Jako takový nesmíš dorazit jako nějaký rozedraný žebrák. Proto s tebou posílám padesát našich rytířů a několik set mužů ve zbrani. Největší ze všech kontingentů, to se vsadím!“ Zasmál se v očekávání závisti a zaskřípal zuby nad soupeři mezi rody. „Ano, výborně. Nezahanbi nás.“ S tím Jatala propustil.

„Otče,“ zamumlal Jatal uctivě a vycouval se skloněnou hlavou.

Nyní, když se blížil k velkému stanu obklopenému cizími strážci, vyšel ven jakýsi muž. Vysoký, hubený jako stanová tyčka. Na

sobě měl dlouhý hauberk. Měl hustý šedý vous a vrásčitý obličej. Ale ty oči! Taková povýšená nadutost v té vybledlosti. Jako kdyby se na něj díval svrchu, i když Jatal zastavil koně vedle něj a zůstal v sedle. „Ty jsi ten vojevůdce?“

Muž stiskl tenké rty v něčem, co vypadalo jako úsměv. „Jsem. Ty musíš být syn Hafinajů.“

„Princ Jatal.“

„Vítej, princí Jatale, v mém skromném táboře. Tvá přítomnost je nám ctí. Moji muži ukážou tvým kopiníkům jejich místo. Bezpochyby se chceš osvěžit. Smím tě večer očekávat na shromáždění rodin?“

„Smíš.“

„Výborně.“ Muž se uklonil, přestože v očích neměl ani ždíbec pokory.

Jatal, nejasně podrážděný, mu jen stroze kývl.

V noci si princ Jatal s pomocí svých družiníků oblékl nejlepší hedvábnou košili a kalhoty a za šerpu v pase si zastrčil ozdobné dýky celé obalené drahokamy – protože mu otec kladl na srdce, že nesmí zahanbit rodinu. Než se vydal na večeri, najedl se, aby ho nerozptyloval hlad či snad dokonce chlípnost samotného požívání potravy.

Cizí strážě před ním roztáhly stanovou chlopeň. Uvnitř se princ Jatal zastavil a počkal, až se mu zrak přizpůsobí jasnému světlu pochodní a ohřívadel. Kolem stěn stály nízké stoly a za nimi seděli všichni hosté na kobercích a poduškách. Naproti vchodu seděl se zkříženýma nohama vojevůdce, nepatříčně stále v hauberku. Na jedné straně se zvedl chlap jako hora, přiběhl k Jatalovi a objal ho. Princ poznal Awamira Ganella, dávného hafinajského spojence.

„Princi Jatale!“ hulákal tlusťoch. „Jak jsi vyrostl!“ Prohlédl si Jatala od hlavy k patě. „Dámy musely při tvém odjezdu omdlévat! Je z tebe každým coulem princ.“

„Ganelli.“ Jatal ho na přivítanou objal, ale dokázal obsáhnout jen část jeho těla.

„Pojď, přisedni si ke mně. Trvám na tom! My Awamirové vítáme Hafinaje!“

„Prokazuješ mi čest.“

Jatal se posadil a všiml si naproti sobě zamračeného, vousatého

Šér' Tala, koňmistra Saarů, tradičního nepřítel na život a na smrt. Jatal jen pohlédl k hostiteli a ten mu kývl na pozdrav.

Přišli sluhové přinášející podnosy s nalámanou pšenicí vařenou v páře, celými pečenými jehňaty a kozami, ovocem a karafami s vínem. Jatal dovolil, aby před něj položili talíř, ale do úst nevzal nic. Zvedl ke rtům bronzový pohár, ale vína se nenapil.

Mezitím Ganell vedle něj spořádal dost za dva i tři lidi, smál se a bavil všechny historkou o jednom z houfů svých synů, jež považoval za dutohlavé narkomany dobré nanejvýš tak k utrácení jeho zlata.

„Vůbec nejsou jako ty, Jatale!“ zaburácel a poplácal prince po rameni. „Básník a filozof, jak jsem slyšel! Jako princové ze starých časů!“

„Určitě si tě ale váží,“ zamumlal Jatal.

„Cože? A dokazují to svým smilstvem? Hýřením a hádkami? Předpokládám, že mi tím vzdávají čest.“

„Já jsem sem nepřišel, abych poslouchal historky o následcích příbuzenského páření,“ ozval se z druhého konce stanu Šér' Tal.

„Páření?“ opáčil Ganell, rozhlížel se a hrál zmateného. „No, když už jsme u toho, slyším jenom hýkání osla!“

Šér' Tal vyskočil.

„Pánové!“ houkl cizinec a také vstal. „Pánové – a dámy,“ dodal a kývl na ženy, které dorazily jako zástupkyně. „Nezapomínejme, že jsme tady, abychom se bavili o spolupráci.“

„A proč bychom tě měli poslouchat?“ křikl kdosi z hloučku.

Muž popošel doprostřed stanu. Hauberk mu šustil jako suché listí. Mračil se, jako by byl zamyšlený. „Dobrá otázka. Za prvé jsem, jak říkáte, cizinec. A žoldněř. Bojuju za zlato. O takové shromáždění kmenů, jako je tohle, jste se už pokoušeli, že? Není tomu tak?“ Obcházel kolem stanu a čekal na potvrzení. Mnozí příkyvovali na souhlas. „Pokaždé však selhala,“ pokračoval. „Neudržela se pohromadě a rozpadla se dřív, než mohla dosáhnout něčeho podstatného. Proč?“ Opět se rozhlédl po stanu.

Jatal si všiml, jak po sobě téměř všichni přítomní zástupci vrhají obviňující pohledy. Dokonce i Ganell se k němu naklonil a zamumlal: „Protože všichni mají mozek jako vodní buvol.“

Vojevůdce kývl, jako by to, co vidí, potvrzovalo jeho předpoklady. „Rozpadla se, protože jste se nedokázali dohodnout na

tom, kdo vás povede. Vehajarwiové nebudou poslouchat Hafina-
je. A Saarové by nikdy nenásledovali Awamiry...“

„Nikdy!“ vřískl Šér’ Tal.

Ganell se zakřenil a hodil si do úst hrst kešu. „Buvol,“ utrousil.
Jatal měl co dělat, aby potlačil smích.

Vojevůdce při obchůzce zvedl ruku, aby je utišil. „Přesně tak,
přesně tak. Je to pochopitelné. Já jsem však cizinec. Profesionál.
Válka je mým řemeslem. Já a mí muži bojujeme pouze za žold.
Nebudu upřednostňovat žádný kmen před jiným. A až tažení
skončí, jednoduše si vezmeme svůj podíl a půjdeme...“

„A co bude tvůj podíl?“ zeptal se Jatal.

Stařec obdivně zvedl obočí. „Princ Jatal už nehodlá dál poslouchat povznesené přísliby. Dobře tedy. Za služby, za své taktické a strategické vedení a za krev mých bojovníků žádám desetinu veškeré kořisti.“

Ganell se začal dusit kešu. „Nehoráznost!“ vyprskl.

Všichni okamžitě vznášeli námitky. „Chceš nás ožebračit?“ volala vehajarwijská princezna Andanii.

Vojevůdce opět zvedl ruce, žádaje o ticho. Jatal si všiml, že jeho obrovský zástupce celou dobu jen bezstarostně sedí, okusuje jehněčí kýtu a pije. Jatal by si myslel, že debata o platbě za služby by měla někoho takového zajímat.

Jatal zvedl ruku a zástupci pomalu, jeden po druhém, umlkali. Jakmile se opět rozhostilo ticho, princ začal: „Vojevůdce, to, co žádáš, není náš způsob. Tlupě, která porazí nepřítel nebo dobyde vesnici, obvykle patří sláva i kořist přicházející s vítězstvím...“

Všichni přikyvovali. „Správně!“ volal Ganell.

„Nicméně,“ pokračoval Jatal, „moudrý člověk by mohl souhlasit, že devět desetin jídla je lepší než jídlo žádné...“

Ganell se zachechtal a praštil tlapou o stůl. „Cha! Princ má pravdu!“

„...a tak bychom možná měli to jídlo nejdřív zvážít, než nad ním ohrneme nos.“

Princezna Andanii se zvedla a hodila jídelním nožem tak, aby se zabodl do stolu. „Mluvím za Vehajarwije, už jsme slyšeli dost.“

„Pokud mi *dovolíš* to dokončit.“ Vojevůdce mluvil se skřípěním zubů. Očividně nebyl zvyklý na odmítnutí, zřejmě se ani nikdy nemusel doprošovat. Zjevně nedokázal otupit pyšnou panovačností. Jatal soudil, že mu tento přístup tady, mezi mnoha stejně

marnivými a nafouknutými personami, zrovna moc nepomůže. A v osobě princezny Andanii narazila kosa na kámen slepé, samolibé domýšlivosti.

Dívka, prý jedna z nejnebezpečnějších lukostřelkyň, si přehodila dozadu dlouhý cop půlnočně černých vlasů, zvedla – podle Jatalova názoru – dokonale srdčitou bradu a opovržlivě zavelela: „Mluv tedy... dávám ti svolení.“ Starcova škrobená úklona v odpověď byla dokonalou ukázkou potlačené zloby. „Děkuji... princezno. Navrhuji, aby naše společné síly vyplenily jižní hlavní město taumaturgů a obřadní středisko Isana Pura.“

Rozhořčení, jež předtím ohřívalo vzduch, nebylo ničím ve srovnání s halasnými námitkami, následujícími po tomto prohlášení. Dokonce i Jatal se zarazil, ohromený znepokojivým rozsahem takového návrhu. *Jako žádný nájezd za poslední generaci. Děsivý král... v živoucí paměti!*

Ganell se naklonil doprava a doleva a rozlil si víno. „Dá se to provést? Dokážeme to?“

Princeznu to tak ohromilo, že se poněkud ztěžka posadila. Jatal, jenž viděl rozmazaně, před sebou sepjal ruce a prsty se dotkl rtů. *Rychlý vpád. Překvapení. Bleskurychlý útěk, než bude možné zorganizovat či použít nějakou obranu. Mohlo by to vyjít.*

„Budete stát proti taumaturgům,“ pronikl hlukem nový, drsný hlas.

Jatal ani nevzhlédl. *Ale co posádka? Co jakšakové? Budeme potřebovat informace.*

Stanem se šířilo ticho, jak jeden po druhém všichni přítomní umlkali.

„Mnoho taumaturgů je ve velkém obřadním středisku Isana Pura,“ pokračoval skřípavý hlas.

Jatal se zamračil a zvedl oči. Viděl, že se všichni dívají ke vchodu, kde stál nově příchozí. To, co uviděl, mu vyrazilo dech odporem. Otrásl se hrůzou. Byl to šaduwam, oblečený v tradičních hadrech svého povolání. Tělo měl pokryté vrstvami špíny, na obličejí spečenou vrstvou bílého popela a na hlavě nemytou hřívou ze zacuchaných loken. V rukou držel tradiční výbavu: hůl a žebračí misku. V tomto případě však byla miska vyrobená z lidské lebky.

Všichni znechuceně a poplašeně vyskakovali. A také, jak bylo třeba přiznat, z atavistického strachu. „Kdo mezi nás pustil tu zrůdu?“ chtěl vědět Šer' Tal. „Strážě!“

„Železo a maso pro mě nejsou překážkou,“ zakřenil se šadu-
wam a předvedl zuby vypilované do špiček.

Přiběhly stráže, ale před svatým mužem ucukávaly odporem.
„Každého, kdo se mě dotkne, postihne kletba!“ varoval je.

„Tak tedy proklej vítr a dřevo, pse!“ štěkla princezna Andanii
a obrátila se ke svým strážcům: „Přineste mi luk!“

„Zastřelila bys vlastní milované rodiče, princezno?“ vyzval ji
šaduwam. „Protože právě to uděláš, pokud mne zabiješ. I oni
zemřou – a ne rychle.“

Andanii zbledla, ale dál se mračila nepřítčným vztekem.

„Čeho si žádáš?“ zavolal vojevůdce.

Ganell však zamával rukou. „Ne! Nezvi ho na naši poradu,
cizince. Nevidíš snad tu lebku v jeho ruce? Není to obyčejný
svatý muž. Je to agon. Zaprodal svého ducha temným silám:
Padlému a králi-démonovi, pekelnému Kell-Vorovi.“

„Kell-Vor?“ zopakoval vojevůdce a zvedl koutky, jako by ho to
pobavilo.

Šaduwam ho celou dobu uchváceně pozoroval. I on se pou-
smál, jako by s cizincem sdílel nějaké tajemství.

Vojevůdce od něj odtrhl zrak a lhostejně pokrčil rameny. „Zdá
se ovšem, že bychom měli s kouzly bojovat kouzly. Není to tak?“

Šér' Tal si škubal za plnovous a hleděl na kněze, jako by to bylo
nemocné zvíře – s odporem a ostražitostí. „Pokud tihle temní
budou zabíjet teurgické mágy, tak už je načase, aby začali dělat
něco užitečného...“

Agon se usmál a vycenil upilované zuby. Jatal měl dojem, že by
toho muže nejraději zakousl.

„Potom je rozhodnuto,“ prohlásil vojevůdce. „Až –“

„Není rozhodnuto!“ zvolala princezna Andanii a opět ho přeru-
šila. Otočila se ke knězi a jasně dávala najevo svou nechuť. „Nabí-
zíš nám pomoc... ale nemluvíš o ceně! Co od nás budeš požadovat?“

Mnozí shromáždění klanovní náčelníci vyjadřovali Andanii pod-
poru, včetně Jatala, přestože jejich rodiny tradičně stály proti
sobě. Princ křikl: „Ano. Chceme to slyšet hned.“

Kněz se napřímil. Jejich opovržení snadno vyrovnal svým. „Zla-
to a drahokamy jsou pro nás jenom barevný prach a hlína. Naše
cena je čtvrtina všech zajatých.“

„Krvavé obřady!“ plivl Ganell. „Zvrácené oběti.“

„Nikdy!“ zapřísahala se Andanii a vyškubla nůž ze stolní desky.

Jatal se také zvedl, aby ukázal, že stojí za ní. Jeho otec odjakživa srdečně nenáviděl šaduwamagonské kněze a zapovídal jim vstup na kmenové území. Ganell také vyskočil a s ním i všichni ostatní zástupci a společně kněze vykazovali ze stanu.

Kněz sklouzl rozzuřeným pohledem na vojevůdce, jenž mlčel, jen lehce našpulil rty a zamračil se, jako by říkal: *Velice mě to mrzí, ale nic nenadělám...*

Kněz se vojevůdci poklonil a vycouval. Jatal však měl dojem, že ten posměšný úsměv přetrval, zpola skrytý, než opustil stan.

Princezna Andanii na Jatala potěšeně kývla, jako by uznávala jeho podporu. Ten se s úklonou posadil a ostatní ho následovali. Ganell se domáhal další rundy sladkostí a vína. „Abychom spláchli tu odpornou pachut.“

Poté, co byly poháry dolity, vojevůdce pozvedl ruku a hovor utichl. „Pánové a dámy,“ začal. „Mám tedy vaši odpověď?“

Jatal se rozhlédl po zástupcích a z dychtivých výrazů poznal, že většina je již přesvědčena. Odkašlal si a všichni se na něj podívali. „Vojevůdce,“ začal a posunkem zahrnul přítomné, „vidím zde dnes v noci shromážděnou dvacítku adwamijských kmenů a rodin. Každý z nás, mne nevyjímaje, neočekává víc než spravedlivý podíl na kořisti.“ Rozpřáhl ruce. „A jelikož má být všechno stejným dílem, znamenalo by to dvacetinu pro každého. A proto se ptám... proč by měl být tvůj podíl dvojnásobný?“

„U všech démonických bohů!“ vybuchl Ganell. „Máš pravdu, Jatale!“

Většina přítomných se přidala. „No?“ chtěla vědět Andanii.

Vojevůdce se na Jatala usmál, což strašidelně připomínalo úsměv agonského kněze. „Princi,“ začal, když hluk opět utichl, „tvoje moudrost je nepochybná. Nicméně já pro tento nájezd přivádím zkušené bojovníky –“

„Chceš snad tvrdit, že naši nejsou zkušení?“ vybuchl Šér' Tal. „Chceš snad říct, že my Adwamiové neumíme bojovat?“

Vojevůdce se škrobeně uklonil s rukama na kolenou. „Ale vůbec ne. Jenom jsem se... uřekl... Nicméně já jsem *velice* zkušený velitel, co se strategie a taktiky týče –“

„Potom nám v tomto podniku můžeš sloužit jako cenný rádce,“ přerušila ho rozhodně Andanii. „A žádný sluha nemůže očekávat větší podíl než Adwamiové.“ Kývla na Jatala, žádala ho o reakci na svůj názor.

Ten se jí uctivě poklonil. Ganell si obdivně vzdychl. „Taková rázná kobyla...“ Jatal si však místo toho prohlížel vojevůdce. Ten pod šedivým vousem pohyboval ústy a v očích měl nevýslovný vztek. Nějak se mu ale podařilo se ovládnout a pomalu kývl na souhlas. „Nuže dobrá,“ zabručel. „Dvacetina z kořisti. Jsme dohodnuti.“

Mnozí s jásotem pozvedali poháry. Ganell třískal s pohárem a připíjel všem, na koho dosáhl, a přitom se z plna hrdla řehtal. Jatal si všiml mohutného vojevůdce poručíka. Ten se teď nad kýtou mračil a vrhal na svého nadřízeného nevraživé pohledy. Jatal měl dojem, že povýšený souhlas s polovinou kořisti se mu moc nelíbí. A Jatal musel souhlasit: měl dojem, že na žoldnéře, jenž bojuje za zlato, vojevůdce se ztrátou odměny souhlasil až příliš snadno.

Vyjednávání skončilo a následovalo volání po dalším pití, zábavě, hudebních a tanečních. Ganell se pustil do starého příběhu o bájném lovu, na nějž se vydal s jedním z Jatalových strýců, ale pak se ztratili a málem se zastřelili navzájem. Jatal tu historku znal, a tak poslouchal jen na půl ucha a už přemýšlel nad problémem získávání informací.

Výzva. Taumaturgové dokázali jejich nájezdnické oddíly vždycky velmi úspěšně zastavit. Bezpochyby díky umění svých mágů. Jatal byl přesvědčený, že jeden či dva z rodinných ozbrojenců nosí na ruku a nohou jizvy od řetězů taumaturgů. Vyzpovídá je. Také měl mezi svými dokumenty popisy cest po sousedních zemích. Přivezl si je? Chytil Ganella za ruku. „Bylo mi potěšením, příteli. Ale musím si pročistit hlavu.“

Hromotluk mu ruku se smíchem stiskl. „Ovšem, ovšem!“

Jatal vstal, kývl cizímu vojevůdci, nyní jejich vojevůdci, jenž mu odpověděl, a zamířil do svého stanu. Nevšiml si, že ho princezna Andanii provází pohledem.

Po chvilce hledání zjistil, že si příslušné dokumenty opravdu nepřivezl. Nikdy se nedá předvídat vše. Jak byl podrážděný, nemohl usnout, a tak se vydal do rozlehlého tábora. Toulky ho zavedly na okraj, kde hlídky sledovaly svahy zarostlé houštím. Tady se zastavil, poslouchal bzучení hmyzu, který lovili netopýři.

Uvědomil si, že na zvlněné pahorky v dálece padá zvláštní záře. „Tam hoří?“ zeptal se vojáka stojícího opodál na hlídce.

Mladý muž se uklonil. „Bezpochyby je to jenom odraz, urozený.“

Jatal se na něj zadíval. Z menšího rodu, Birkeen, velmi mladý. „Vy jste neoprošetřili?“

Strážný byl jako zasažený. Olízl si rty a omluvně se usmál. „Mé místo je tady, urozený.“

Jatal potlačil jedovatou odpověď. Nebylo by to k ničemu. A nemělo smysl promarnit ještě víc času spíláním tomu chlapci. Birkeenové patřili mezi nejchudší z rodin. Kluk určitě neměl žádné najaté učitele. Byl jako většina Adwamiů: jeho světu vládly pověry. Jatal šel tam, kde věděl, že najde lidi ochotné vydat se s ním do noci – do tábora cizinců.

Jatal si zavolal službukonajícího důstojníka a dost ho překvapilo, když se přišoural vojevůdčův hromotlucky poručík.

„Ano?“ zabručel – a zdvořilý titul pomněl nebo vynechal.

„Světlo v kopcích. Myslel jsem, že to budeš chtít prozkoumat.“

Muž zvedl širokou pracku a podrbal se na stejně široké sanici, z níž mu vyčnívaly dlouhé tesáky, skoro kly. „To taky chci.“ Obrátil se ke strážnému. „Sežeň oddíl a pojďte za mnou.“

„Ukážu ti cestu,“ řekl Jatal.

Poručík teď překvapeně zvedl obočí. „Dobře. Tak ukazuj.“

Cestou si ho Jatal prohlížel: vysoký, ale mnohem výraznější u něj byla šířka. „Ty jsi...?“

„Scarza.“

„Princ Jatal.“

Muž si ho přeměřil. „Tak princ, jo?“ Jatalovi neunikla záměrná neuctivost, ale nechal to být – možná tam, odkud muž pocházel, ten titul neznali nebo ho považovali za hloupý. Chlap byl nakonec jenom nevzdělaný cizinec.

Než dorazili na hranici tábora, popsal mu Jatal situaci a Scarza žoldněřům nařídil, aby celou oblast obstoupili, než s Jatalem vykročili. Jatal měl ruku položenou na jílci meče. „Těžko to bude špeh,“ zamumlal ke Scarzovi, když vstoupili do tmy.

„Velmi špatný špeh?“ navrhl velký cizinec a zvedl obočí.

Jatal se suše usmál. Zatímco vojevůdce v něm vyvolával neklid, jeho poručíka by si mohl docela oblíbit.

Slabé tančící světlo je vedlo do dolíku k zakrslému, téměř mrtvému stromu, zpola zbavenému kůry, s pokroucenými, uzlovatými větvemi. Před stromem a v jeho větvích hořelo množství svíček. Některé už dohořely nebo je sfoukl vítr. Mezi svíčkami ležely cáry látky a misky z kokosové skořápky s tmavou tekutinou. Do

hlíny byly naškrábané a prášky vysypané jakési značky. Jatal ucítil starou krev. Dlouho tam se Scarzou jen stáli a hleděli na to, pak si poručík dřep, aby lépe viděl.

„Černá magie,“ varoval ho Jatal.

„Práce našeho šamanského přítele?“

„Šaman? Aha – šaduwam. Ano. Praktikuje agon. Oběť a zne-svěcení. Povšimni si té látky. Vidím awamirskou, manahirskou, vehajarwijskou i svoji hafinajskou tkaninu. Kletba na všechny naše hlavy.“

„Ten se nenechá odmítnout.“

„Ne.“

Ze tmy se vynořili Scarzovi žoldnéři a potřásali hlavami. Scarza vstal a smetl si hlínu z kolenou. „No, už je dávno pryč.“ Ukázal na odporný provizorní oltář. „Vy tomuhle věříte?“

„Tihle šaduwamové mají moc. A jsou imunní vůči trestům či hrozbám.“

„Imunní?“

„To je to jejich náboženství, víš. Uctívají bolest a znásilnění těla.“

Muž zabručel, že chápe. „Ale nejsou imunní vůči obyčejnému stětí.“

„Ne. Ale tenhle by takový osud nejspíš přivítal. Považovali by ho za svatého mučedníka.“

Poručík se znovu zadíval na svíčky a třel si bradu. „Potom ho budu muset potrestat násilným krmením,“ přemítal, myšlenkami zřejmě někde jinde. „A tanečnicemi.“

Jatal se pochvalně usmál. „Ano. Osud horší než smrt.“

Scarza natáhl ruku ke svíčke, ale rozmyslel si to a ruku zase spustil. „Spalte to,“ nařídil svým mužům a obrátil se. Jatal ho následoval.

Trůnní sál byl opuštěný, jen se tu míhaly stíny vrhané plamínky lamp zavěšených na řetězech ztrácejících se v šeru pod stropem. Kroky na leštěných kamenných dlaždicích oznámily příchod muže, vysokého a mohutného, se zcela bílými vlasy. Přistoupil ke stěně a prohlížel si police s uměním a svitky. Věnoval pohled i vysokému dřevěnému trůnu, zahalenému stíny, pak zvedl jeden svitek, rozvinul ho a přečetl si jeho obsah. „O co se to snažíš, Uchvatiteli?“ zeptal se s očima stále upřenýma na text. Po chvíli zvedl hlavu k trůnu. „Tak co?“

„O božskou trpělivost, řekl bych,“ odvětil mu slabý hlas ze tmy. Muž přimhouřil oči, jež mu žhnuly jako roztavené zlato. „Nějak ji nevidím.“

„Už jsi skončil, Osserku? Chci, abys věděl, že jsem velice zaneprázdněný.“

Muž vrátil svítek na polici a z jiné zvedl vázu. „Potom za mnou nemusíš chodit jako nervózní kupčík.“

„Cha!“ Ze tmy halící sedadlo trůnu se vynořil napřažený prst. „To by se ti líbilo, vid’? Potom bys mohl zkusit... to, co se chystáš zkusit, a pak... že ano?“

Osserk obrátil k trůnu poněkud zmatený pohled. „Udělám... co?“

„Přesně tak!“

Vysoký muž se zamračil a naklonil hlavu na stranu ve snaze si to přebrat. Nakonec pokrčil rameny a položil vázu zpátky na polici. „Už si nemusíš dělat starosti. Tady jsem skončil.“

„To zcela určitě ano.“

„Jdu si promluvit s dalším.“

„S dalším? S kým? S kým chceš mluvit?“

Osserk neodpověděl a odcházel tmavým sálem. Tmavá, průsvitná postava na trůně se předklonila, jako by poslouchala. „Kam to jdeš?“ Míhotavé světlo v sále zesláblo ještě víc. „Osserku? Haló?“ Postava se narovнала. „Takže... je pryč! Cha! Zahnal jsem ho, hlupáka!“ Do lenochu udeřila zařatá pěst. „Ale kam se poděl?“ Ruce vyletěly k hlavě zahalené cáry stínů. „Áááá! Musím to vědět! Musím vědět všechno!“

Z kouta se přikolébál tvor podobný opičce. V jedné ruce obracel cosi, co se blýskalo a třpytilo. „Ty!“ zaječel muž na trůně. Opička si dala ruce za záda a nevinně se koukala. „Ty! Udělej něco!“

Zvířátko svařtilo výmluvný obličej do téměř odhodlaného výrazu. Posadilo se na schodky vedoucí k trůnu, zahledělo se do dálky a tahalo se za chomáč chlupů na bradě, jako by bylo hluboce zamyšlené.

„Aha, no že jsi mi teda pomohl.“

KAPITOLA II

Vyskytuje se tu mnoho potetovaných lidí. Tetování jsou často náboženská zaklínadla či symboly. Mají poskytovat ochranu před nemocemi a kletbami a chránit před pozorností duchů. Čím pověřivější člověk, tím víc tetování bude mít. A protože je tetování velice bolestivé, oběť celé dny během výkonu žvýká otupující listí či vdechuje omamný kouř.

Matha Banness
V Jacuruku

K prvnímu významnějšímu útoku na armádu došlo čtvrté noci na pochodu pohraničím plným rozeklaných vápencových skal, útesů a nečekaných propadání – Gangrekry. Golan u svého cestovního stolu usnul. Dlouho do noci četl U-Preovy skličující zprávy o postupu, zatímco kolem něj zhasínala jedna svíce za druhou. Jekot a křik z okraje tábora ho přiměly zvednout hlavu z hromady laciných papírů. Svíčky už dohořely všechny. Golan se zahalil do roucha, vyšel ze stanu a setkal se s kurýrem, jehož k němu poslali se zprávou o vyrušení. Muže zahnal.

Připojili se k němu jakšáctí strážci s tasenými meči a Golan si mrzutě uvědomil, že tady jejich meče nebudou zapotřebí. Přesto to nebyla jejich vina. Nebylo jejich povinností patrolovat kolem tábora. Většina vojáků i dělníků byla vzhůru. Tiše se bavili a hleděli k jihu. Jak je Golan s doprovodem míjel, šepot utíchal. Golan cítil tlak nespočetných očí sledujících ho ze tmy všude kolem, lesknoucích se očí, jako by se v nich odrážely tančící plamínky loučí. Poznal rostoucí paniku krmenou tmou a cílem jejich cesty – škrtič ovíjející všechny přítomné.

Jih byl zdupaným bojištěm s roztrhanými stany, převrácenými vozy a pobitými lidmi a zvířaty. Zabíjení zřejmě bylo nevybíravé a divoké. Mrtvoly ležely tam, kde padly, s rozhozenými údy, odhalující příšerné rány, a Golan zaskřípal zuby. Kde je U-Pre? Rozhodně od něj čekal něco víc. Tráva a pořezané stanové plátno byly zacákané krví a dalšími tekutinami. Tu a tam byly údy úplně utržené. Golan se zadíval na mrtvolu dělníka se zubatou ránou přes celé břicho. Modré a růžové vnitřnosti byly vyhozené z rány jako rozmotaný provaz. Prošel mezi nimi někdo v sandálech. Jak bylo hlášeno, vynořila se z lesa zubatá obluda a trhala lidi na kusy. Co jiného to mohlo být nežli Ardatin zahajovací tah?

Golan si povzdechl. Noční vzduch byl studený, a tak si zastrčil ruce do rukávů hedvábného roucha. Naštěstí už někdo zorganizoval kordon vojáků a ti zadržovali zvědavce vodorovně drženy mi oštěpy.

Přesto byla do tváří přeživších, do jejich vytřeštěných očí a bledých, potem zalitých obličejů jasně vypsána hrůza hraničící s panikou. *Musíme je oddělit od ostatních. Takový strach je nakažlivý a vyprávěním roste.*

Blátem a kouřícími vnitřnostmi kráčel stejně děsivý Isturé Stahovač osobně. Po kotníky sahající hauberk se mu leskl jako kroužky, i když Golan věděl, že ve skutečnosti je tvořen překrývajícími se šupinami. Jak překračoval mrtvoly, vláčel kabát přes obličej a rozsekaná, vlhká těla. Leskl se mu smaltovanou černí, tedy až na místa zacákaná tmavým karmínem.

„A kde jsi byl během útoku ty a tvoji lidé?“ chtěl vědět Golan.

„Jinde,“ odušil nevzrušeně cizinec. Sepjal ruce v rukavicích za zády a zkoumal pole mrtvých. Golan se snažil setrást neklid nad takovým blazeovaným postojem ke krvavé práci. „No... když jsi teď tady, je čas, abys začal být užitečný.“

Cizinec, tak vysoký, že se nad Golanem doslova tyčil, zvedl plavé obočí. „Ale?“

„Ano. Vystopuj toho Ardatina sluhu. Zabij ho.“

Za skřípění šupin si Stahovač založil obrněné paže. „Těžko to bude Ardatin služebník.“

Golan mávl rukou a na okamžik zapomněl, že nenese hůl ani odháňku. „Jaké další důkazy potřebuješ? Je to obluda! Napadla nás! Vstupujeme do Ardatiny říše!“

„Hádal bych, že jsme vstoupili do jeho loviště.“

Golan si ho prohlížel s přimhouřenýma očima. „To je jedno. Složil jsi kruhu mistrů jistý slib.“

Cizí obr mávl rukou v rukavici z kovových pásků. „Ano, ano. Máte ve mně partnera pro své tažení.“

„Výborně. Čeká tě první úkol.“

Cizinec se ztěžka obrátil a zamumlal: „Nakolik to k něčemu bude...“

Golan sledoval jeho odchod na kraj temného lesa. *K něčemu bude? No ano, Ardata má bezpochyby mnoho služebníků. Ale tohle je tvoje polovina dohody, cizince. Trůn Ardatiných zemí těžko lze získat tak snadno. A pokud se přitom navzájem zničíte... no...* Golan pokrčil rameny a odehnal roj much přilákaných prolitými teplými tekutinami.

V lese čekala na Stahovače Mara. S ní tu byl Šijel a Černa Menší, mladší bratr Černy Staršího, jenž zůstal s K'azzem. „No?“ chtěla vědět, jakmile se velitel objevil.

Stahovač pomalu, znechuceně pokrčil rameny. „Náš vznešený spojenec ho chce zabít.“

„Směšné! Za pár dní opustíme jeho území.“

„Přesto...“

Mara dupla. „Zatraceně k ničemu...“

„Kdo přijde?“ zeptal se Černa.

Stahovač si je prohlížel. „Měli bychom to udělat. Maro, řekni Jacint, že tomu tady velí, dokud se nevrátíme.“

„Provedu.“

„Stopa?“ zeptal se Stahovač Šijela.

„Tu by dokázal sledovat i slepý dráteník.“

„Budíž. Tak ho najdeme. Rád bych byl do svítání zpátky.“

Šijel hledal stopu. Měl na sobě lehký kožený oděv a rukavice na ruku, které neustále držel poblíž jílců svých mečů, ovinutých stříbrným drátkem. Stopa, již viděla dokonce i Mara, je vedla dál. Opět se hustě rozpršelo. Maře ztěžkly šaty a překážely jí v pohybu, takže jak klopýtala přes kořeny a skrze lepkavé bahno, hrozně nadávala. Šance, že se do rána vrátí, pomalu mizela, protože dvojrovo doupe neobjevili, ani když už se na východní obloze objevil nádech růžové. Čtveřice se shromáždila u zarostlého vstupu do vysokého útesu. Mara znovu zaklela. „To může být nekonečné,“ zamumlala potichu.

Velitel zatahal za liánu, aby zjistil, jak je pevná. „Ano,“ přítakal. „Chybí mi Kutna.“

Mara sebou při zmínce o bývalém nadřízeném, nyní již zesnulém, trhla. „To znamená *co*?“ štěkla.

Stahovač se k ní otočil a popleteně se zamračil, než mu to došlo, a on kývl. „Aha. Bez urážky.“ Zatahal se za přílbu. „Prostě jsem tím myslel, že bych ho mohl poslat dovnitř a nemusel bych tam chodit sám.“ Mávl na ně.

Mara ho následovala a neohrabaně překračovala vyvrácené kmeny a popadané kameny. *No, to je pravda*, připustila si. Kutna by tam opravdu *šel* sám. A Stahovačovi bezpochyby scházel jeho starý partner v kutí piklů. Společně tvořili pozoruhodnou dvojici. Odjakživa jen oni dva vypracovávali úskoky a taktiku. Když byl teď Kutna pryč, Stahovač zůstal dočista sám. A Mara měla dojem, že tím přišel o další část svého lidství.

Věděla, že ta jeskyně je jen jednou z nespočetných propadání a jeskyní, jimiž bylo zdejší pohraničí prolezlé. Tisíceletí dešťů vyhlodala ve vápenci bludiště grot a rozsáhlých podzemních tunelů, kde se mohl člověk ocitnout ve sluneční záři, anebo se ztratit stovky stop pod povrchem. Podle některých to byla pravá tvář Ardatiny říše. Jako by byla nějakou královnou podzemí! Mara však věděla, že to není pravda. Panství noční královny bylo otevřenou krajinou. Ale během let její přítomnost rovněž pozměnila celý prales, až také připomínal zdejší pohraničí, a neopatrný poutník se mohl náhle ocitnout zpola pohroužený do říše jako z chodby bájněho začarovaného lesa Himatan.

Odhrnuli liány a zastavili se, aby se jim mohl zrak přizpůsobit šeru a zvykli si na odporný zápach: těžké výpary z vrstev močí a guána po nesčetných netopýrech.

„Cítíš toho tvora?“ zeptal se Stahovač Mary.

„Ano. Dolů a doprava.“

„Výborně.“

Šijel šel v čele. Mara povolala svou chodbu, aby lépe viděla. Šermíř procházel jeskyní, když na podlaze ucítila mihotání moci – před jejím zrakem téměř vřela. „Stát!“

Všichni ztuhli. „Co je to?“ zamumlal Stahovač.

„Podlaha jeskyně. Je tam něco divného...“ Mara přivolala většší světlo, vybrala kámen a hodila ho na pohybující se podlahu. Kámen zmizel, jako by padl do vody. Hladina vybuchla ve změti

syčení a hemžení. Vynořila se spousta havěti: stonožky, slonovinně zbarvení švábi, bílí brouci a bledí červi. V té kaši z nohou a chitinových těl ležely kosti. Pozůstatky zvířat. A lidí.

„Okamžitě z tebe oberou všechno maso,“ poznamenala Mara. Šijel se po ní pochybovačně obrátil. „Jsou to jenom brouci.“

„Je v tom moc.“

„D'ivers?“ zeptal se Stahovač ostře.

Mara naklonila hlavu a pozorovala tůňku. „Ne tak docela. Ne. Jsou... *očarovaní*, tak by se to asi dalo nazvat.“

Stahovač si znechuceně vzdychl. „Takže už Himatan...“

Mara kývla. „Tady dole, ano.“

„Není divu, že ten tvor utekl sem. No dobře...“

Černa si uvolnil široký štít a tasil těžký meč. Mara se postavila za něj a ukázala mu, ať se drží u stěny a dává pozor, kam šlape. Nějakou dobu sestupovali. Stahovač šel jako poslední, snad pro případ, kdyby je někdo napadl zezadu. Cesta, kterou Mara ukazovala, se zúžila a dál se brodili studenou vodou, jež jim sahala po kolena. Odněkud se sem nesl hukot vodopádu.

Mara to vycítila ve chvíli, kdy k tomu došlo: otevřela ústa, aby je varovala, když vtom z tmavé vody vyletěl ten tvor, přichytil se na Černu a oba se zřítily v propletené hromadě. Z rozvířené vody se zvedla obluda chystající se vrhnout na Maru. Jen na okamžik zahlédla lesklý ještěřův trup, štíhlé, chlupaté paže zakončené dlouhými drápy a lidský obličej pokřivený obrovskými ústy plnými zubů ostrých jako jehla. Přes rameno jí proletěly dva meče a probodly tvora ještě během útoku. Ten zavřískl, zkroutil se a opět zmizel ve vodě. Černa se vynořil nad hladinu, prskal a plival. Právě rameno měl na krvavé cáry a paži si podpíral druhou rukou. Mara kývnutím poděkovala Šijelovi za sebou.

„Šel po tobě,“ podotkl.

„Víš, kdo ho dokáže vycítit,“ zamumlal Stahovač. „Myslím, že jsi ho zranil, Šijeli. Maro – je to ještě daleko?“

Stále otřesená, trhla hlavou. „Ne. Není to daleko.“

„Výborně. Černo, zařaď se za Maru. Ty jdeš v čele, Šijeli.“

Našli ho poblíž podzemního vodopádu. Ležel na skále, zpola ve vodě. Prsa a nahý trup měl od krve. V tmavých očích se mu leskla inteligence a vědomí. Ostražitě je pozoroval, a tak ho Mara oslovila: „Proč jsi nás napadl?“

Zpola lidský obličej se mu zkrabatil buď bolestí, nebo podráž-

děním. „Proč?“ zavrčel. „Hloupá otázka, čarodějko.“ Ukázal na Stahovače. „Jsi hlupák, že ses vrátil, Zrádce. Podruhé s tebou nebude mít takovou trpělivost.“

„Uvidíme,“ opáčil Stahovač.

„Ptám se znovu,“ ozvala se Mara. „Proč ten útok? Nemůžeš se nám rovnat.“

Tvor vycenil zuby jakoby v hladovém úšklebku. „Ne. Ale naše paní promluvila. Nejste tu už vítání a já naši paní ctím. Ty...“ opět ukázal na Stahovače, „... tebe Himatan pozře.“

Mara se zamračila. Dělal jí to starosti, protože to vypadalo jako věštba. Dřepla si k tvorovi. „Co tím –“

Kolem ní prosvistla těžká, skvrnitá čepel a tvora probodla. Mara ucukla. „Pro zatraceného temného klamáře, Stahovači! Něco tady bylo...“

„No,“ utrousil obr, setřásaje z čepele tmavou krev, „teď už tu není nic.“ Odvrátil se. „Vezměte tělo. Ti zatracení taumaturogové by ještě mohli žádat důkaz.“

V ústí jeskyně se Stahovač zarazil a zvedl ruku, aby je zastavil. Zadíval se na rozlehlé dno jeskyně, které bylo klidné jako každé jezírko za bezvětří. Pak přistoupil k tělu, jež Šijel s Černou přitáhl. Zabručel námahou, svalnatou zdechlinu popadl, zvedl ji nad hlavu a mrštil jí o zem. Mara sebou trhla, protože mrtvola náhle zoufale zavřískla, než zmizela pod hladinou. Tuň havěti se zahemžila životem v pěně červů, brouků, kroutících se larev a jako duch bílých stonožek.

Mara se odvrátila, udělalo se jí nevolno. Stahovač to chvíli nevzrušeně pozoroval, pak zamířil nahoru na povrch. Cestou kolem Mary prohodil: „Měla jsi pravdu – ve chvílce to oberou na kost.“

Když se Saeng probudila, bylo jí hrozně; takhle se necítila už hodně dlouho. Třásla se zimou a propocené, studící šaty se jí lepily na tělo. Vlasy měla mokré a rozčuchané, teklo jí z nosu a bolela ji záda. Ranní světlo pronikalo hustým baldachýnem větví v několika zlatých paprscích. Saeng se protáhla, zaškaredila se a sáhla si na záda. Spala stočená v hnízdě z listů a humusu, navršeném v koutku mezi ohromnými kořeny tualangu. Nad sebou měla otevřený deštník s držadlem zaraženým do mezery mezi liánami, hustě obtáčejícími kmen stromu. Hanu stál opodál zády k ní.

Saeng se postavila, upravila si košili a sukně a marně se pokoušela prohrábnout si vlasy. Vytáhla deštník a zavřela ho. Hanu se obrátil.

„Děkuju,“ řekla a ukázala na deštník. Kývl v helmě, jež se třpytila mozaikou z jadeitu a lapisu lazuli. Pojala podezření. „Ty jsi tu stál celou noc?“ Opět kývl. To jí připadalo nelidské. Honem si přetřela paže a odvrátila se. Hrud se jí stáhla. „Ty už nepotřebuješ spát?“

„Trochu,“ ukázal.

„To mě mrzí.“

„Nemusí.“

Rozhodla se, že to nebude dál rozvádět, a zadívala se do pralesa. „Slyšel jsi v noci něco?“

„Mnoho tvorů přichází.“

„Cože? Mnoho tvorů? Co?“

„Noční zvířata. Divoká prasata. Opice. Ohnivá kočka na lovu. Duchové.“

„Duchové? Jak vypadali?“

„Tančící koule bílého světla.“

„Aha, tihle.“ Tuláci. Duchové odsouzení navěky pátrat po nějaké ztracené či ukradené věci. Lidé za života chamtiví. Ale Saeng věděla, že občas to může být smutná záležitost a hledání ztracené lásky. „Nějaké stopy po taumaturzích?“

„Ne. Ale blízko. Musíme jít.“

„Ano. Ale nejdřív se musíme najíst.“ Posadila se na kořen a zalovila v plátěném vaku. „Rýži máme už jenom na dva nebo tři dny. Pak ovoce a cokoliv, co chytíme.“ Zvedla rýžovou kouli. Hanu zapracoval na přílbě, aby ji mohl otevřít. Saeng si ho prohlížela, když si strčil kouli do úst a žvýkal, přičemž neustále sledoval okolní les. Postava z jejího mládí. Stále v něm viděla to rozesmáté dítě. *Ach, Hanu... co ti to udělali?*

„Ještě?“ zeptala se ho.

„Ne.“ Zavřel přílbu.

Už ne? Na takového chlapa jedl jako myška. Zabalila si věci a opět vykročili.

Jak odstrkovala mokré listí, byla téměř okamžitě celá promočená. Podrážděně si ometala sukně. Hanu, jenž šel v čele, dělal, co mohl, aby pročistil cestu. Kolem poledne začaly mraky houstnout, jak se připravoval večerní déšť. Opustili vysoký, prastarý les a vstoupili na široký palouk s hustou trávou vyšší než oni dva.

„Staré rýžové pole,“ poznamenala Saeng užasle. „Musíme být poblíž Pra Thaeng nebo Pra Dan.“

Hanu jí ukázal, ať je zticha. Byl napjatý. Pokynul jí, ať se drží zpátky, a tasil široký, dlouhý meč. Věděla aspoň, že má mlčet, a honem vycouvala. Pak to uslyšela: blížilo se něco velkého a dralo se to hustou trávou. *Velký králi-démone! Jen ne další jakšaka! Musím pomoci.* Povolala svou vnitřní moc.

Z houští před Hanuem náhle vyrazila obrovská obluda a on šel pod tou hmotou k zemi. Saeng zahlédla špinavě bílé tělo, očka jako korálky, koulející se čirou hrůzou, a zakřivený roh. Pak to zmizelo.

Přiběhla k Hanuovi a vrhla se k němu. Bratr už se poněkud nejspíše škrábal na nohy a vydával podivné zvuky. Saeng mu pomohla vstát a uvědomila si, že zvuk, který vydává, je smích pozměněný jeho přílbou. Přestala se bát a také se zasmála.

„*Bál se víc než my,*“ ukazoval Hanu.

Saeng s úsměvem kývla. *Ano. Velký bílý nosorožec – bál se víc než my.* Potřásla hlavou, téměř bez sebe úlevou. „Jenom si tu obědval a pak přijdeme my.“ Ukázala rukou. „To je lekce.“

Našli cestu přes pole a v dálce zahlédli strmé doškové střechy vesnických domků, kde z komínů stoupal bílý kouř. Hanu se zastavil a ukázal do vysoké trávy po straně. Saeng se zamračila, ale pak jí to došlo, takže důrazně kývla na souhlas a nechala ho jít se schovat. Dál pokračovala sama. Okamžitě ji zarazilo ticho a klid ve vsi. Kde jsou všichni? Taumaturogové se tudy přece ještě neprohnali...

Někdo vyšel z chýše před ní. Byl oblečený jako rolník, s barevným přehozem přes hlavu na ochranu před sluncem, ve volné modré košili z hrubé látky a krátkých kalhotách, pod koleny těsných, a byl bos. Za šerpou u pasu měl ale zastrčenou velice nepříjemnou širokou, zakřivenou čepel. Ztuhl, zřejmě stejně překvapený jako ona. Pak se mu na neoholené tváři rozhostil neurvalý úsměv. Vykročil k ní.

„Kdepak ses schovávala, holubičko?“ zavolal.

Saeng chtěla nejdřív utéct, dokonce udělala pár kroků dozadu.

„Neutíkej!“ křičel za ní. „Máme všechny. Nechceš, aby ti ublížili, že ne?“

Saeng se zarazila a překvapilo ji, že se jí zmocnilo klidné odhodlání. „Ne,“ odvětila rázně, „to nechci.“

Chlapík položil ruku na meč. „Dobře. Tak pocem.“

„Vy jste lovci lidí, sháníte lidi pro armádu?“

Zamyšleně si ji prohlédl. „Správně. Peníz za každýho zdravýho muže a ženu.“

„Dělníky?“

Pokrčil lhostejně rameny. „Dělníky, nosiče, vozky, nosiče oštěpů, kopáče, kuchaře, pradleny, tesaře. „Nebo...“ prohlédl si ji od hlavy k patě, „... jiný služby.“

Dovedl ji k chrámu, což byla hlavní stavba v každé vesnici. Další ozbrojenci tam hlídali vesničany, kteří klečeli na návsi. Dovedl ji k jinému ozbrojenci, tentokrát celkem mladému, v dlouhém kabátě z překrývajících se kožených šupin osazených nýty ze začerněného železa, jenž mu visel až ke kolenům. Vedle pravděpodobného vůdce stála jakási stařena, zřejmě hlava vesnice.

Vůdce si přeměřil Saeng a rozzlobeně se zamračil na bábu. „Dala jsi mi slovo, že tu nikdo jiný není!“ Stařena jenom svésila hlavu.

„Já nejsem odtud!“ zavolala Saeng.

Vůdce se k ní obrátil. „Jak se jmenuješ?“

„Ahn.“

Nevěřičně frkl. „No...“ líně si ji měřil, „... na jméně vlastně nezáleží, že?“ Saeng viděla, jak si prohlíží její rozpuštěné vlasy.

„Nejsi vdaná.“

„Ne.“

„Proč tak stará a neprovdaná? Co je s tebou, Ahn?“

Naštvaně mu vyjela rukou proti obličejí, ale ucukl a chytil ji za zápěstí. „Už to chápu,“ zasmál se. „Moc vzteklá. No... o to se postaráme.“

Vyškubla mu ruku – nebo ji spíš pustil. „Co chceš dělat?“

Nevšímal si jí a mávl na svoje muže. „Ať nám připraví něco k jídlu.“

„Ano, Kenjaku.“

Saeng se na něj zadívala novými očima – nebyl o moc starší než ona. „Kenjak Aševajak? Ten vůdce loupežníků?“

Usmál se, očividně ho to potěšilo. „Á! Takže jsi o mně slyšela, co?“

Saeng odvrátila zrak a spílala si za ten výbuch. „Slyšela jsem příběhy.“

Shrnul jí zbloudilý pramen vlasů z ramene. „Můžeš mi je vyprá-

vět – dneska večer.“ Smetla mu ruku, ale on se smíchem odešel.

Saeng si všimla stařenina soucitného pohledu. „Je mi to líto, dítě,“ zamumlala bába. „Tady není pomoci.“

„Nejsem dítě,“ zavrčela Saeng a zatahala se za zacuchané vlasy. Prohlížela si okolní chýše a pole. *Hanu, ať jsi kdekoliv, zůstaň schovaný! Tohle zvládnou.*

Za dohledu banditů vesničané uvařili jídlo nejdřív pro ně, pak pro spoutané zajatce dřepící na náměstí. Kenjak si Saeng posadil vedle sebe v největší vesnické chýši. Nabídl jí sousto, které držel v prstech, což – k jeho značnému pobavení – odmítla.

Když se setmělo a začalo pršet, mladý muž se k ní obrátil znovu. Pohodlně se opřel a řekl: „Tak... povyprávěj mi ty příběhy.“ K tomu žvýkal kokos.

„Mohla bych ti povědět, co jsem slyšela o tvé minulosti,“ začala pomalu, „nebo bych ti mohla prozradit budoucnost.“

Vůdce banditů si přestal házet sušený kokos do úst. Hovor u nízkých stolů, kde seděli jeho poručíci, utichl. Kenjak přimhouřil oči a Saeng otřásl, když poprvé uviděla skutečnou krutost v něčích očích. „Ty jsi čarodějka?“ zeptal se bezvýrazně.

Pokřčila rameny. „Mám malé nadání.“

Kenjak se podíval po svých lidech s posměšným úsměvem na rtech. „Tvrdí, že je čarodějka,“ uchechtl se. „Myslím, že se nás snaží vyděsit.“ Shromáždění se po sobě dívali a neklidně se smáli. „Jen do toho. Přečti mi budoucnost. Nepotřebuješ slepici? Nebo snad modlitební hůlky?“

„Ne. Nic takového. Jenom se potřebuju soustředit na noc.“

„Posluž si, malá čarodějko.“

Saeng se usadila a zadívala se ven do tmy, kde schoulení a nešťastní zajatci dosud dřepěli v lijáku. Koutkem oka viděla, jak loupežníci sahají přes klíny po dřevěných a kostěných jílcích nožů za šerpami. Kenjak ale nehnul brvou a Saeng si uvědomila, že se pustili do hry, z níž ani jeden nemůže vycouvat: on předváděl svou neohroženost a ona se – podle něj – bude snažit všechny postrašit. Nepochybovala, že neblufuje, a pokud by se rozhodl, klidně by ji zabil. Jenomže nechápal, že ona taky neblufuje.

Saeng se pokusila o něco, čeho se dosud nikdy neodvážila, a natáhla se ke svému bratrovi. „*Hanu!*“ zavolala skrze umění, jemuž ji naučily stíny. „*Slyšíš mě?*“

„Saeng? Jsi to ty?“ zazněla překvapivá odpověď.

„Ano. Neukazuj se! Tohle nechej na mně.“

„Dívám se. Pokud někdo –“

„Ne! Nesměj tě vidět.“

„No?“ naléhal Kenjak. „Čekáme.“

„Vidím tvou smrt,“ oznámila, hrdá na to, jak klidný má hlas.

„Bezpochyby mám šedivý vlasy a mezi nohama svou oblíbenou konkubínu.“

Saeng naklonila hlavu a zašilhala do noci. „Ne. Jsi –“ Překvapeně se odmlčela, jak se před ní najednou objevil obraz. „Boj se podzemí, Kenjaku. Tam zemřeš.“

Muži na okamžik vyprchala krev z obličeje. Vyskočil a tasil nůž. „Kdo ti to řekl, děvko?“

Ze tmy a clony deště zazněl křik. Kenjak tam poslal dva svoje muže a obrátil se zase k ní.

Saeng věděla, co je za tím křikem. Vycítila, jak se sem stahují – nak-tové. „Běžte pryč!“ nařídila jim.

„Povolala jsi nás...“ zazněla chladná odpověď.

„To jsem neudělala!“

„Násilí ve tvých myšlenkách to udělalo. Přišli jsme sloužit. Dej nám je...“

„Hele!“ zavolal jeden z banditů a ukázal na ni. Saeng se také podívala. Nad klínem a pažemi se jí mihotaly modré plamínky. „Zabij ji!“ vrískal vyděšený loupežník.

Kenjak zaútočil. Saeng však měla dojem, že se jen zlehka dotkl její ruky a odletěl ve výbuchu přízračného ohně, až narazil o zeď. Stůl, loupežníci, všichni byli odmrštěni ke zdem v bouři svíjejících se plamenů, které kolem Saeng šlehaly, zatímco ona jen ohromeně zírala na svoje planoucí ruce.

Všichni se škrábali ke dveřím a oknům, brečeli a křičeli.

„Jsou naši!“ zazněl divoký křik krvežíznivých nak-tů.

„Nedotýkejte se jich!“ vyštěkla Saeng. „Poslouchejte!“

Zamrazilo ji, jak pomalu, váhavě poslechli. „My... posloucháme.“ Pod tím přiznáním vycítila nevyslovené *prozatím*...

Těžké kroky oznámily Hanuův příchod do vířící bouře modrého plamene. Sklonil se a zvedl ji do náruče.

„Řekla jsem ti, ať sem nechodíš.“

„Asi jsou tvoje metody na mě příliš jemné.“

Málem se zasmála, ale náhlé vyčerpání jí místo toho položilo

hlavu na jeho prsa. Vynesl ji do deště kolem zajatců zápolících s pouty a oddusál do temného lesa. Zastavil se jen proto, aby nad ní otevřel deštník.

Jak ji to ukolébávalo ke spánku, nejasně si uvědomovala, že bratr mívá mihotavé světlé plameny shromážděných neklidných duchů země – aniž by je viděl.

Během plavby na západ došla Mihál k závěru, že se jí K'azz vyhýbá. Trvalo skoro celý den, než ho konečně našla, jak se opírá o zábradlí. Z jeho strany to byl opravdu úspěch, vzhledem k tomu, jak bylo plavidlo malé. Opřela se vedle něj, zatímco jí vlasy a šaty vlály v silném protivětru vanoucím v této části mrazivého oceánu. Námořníci v ráhnoví na sebe v panice pokřikovali, jak se snažili skasat plachty.

„Bouřlivá plavba,“ prohodila.

Upíral oči na vlny s bílými hřebeny a jen kývl na souhlas. „Prý to vzniká kvůli prudké změně teploty mezi ledovými poli a teplejšími pobřežními vodami.“

„Takže v Jacuruku je teplo?“

„Ano, přesně tak, jak se povídá. Jako v Sedmiměstí, ale s dlouhým obdobím dešťů.“ Ukázal bradou na západní oblohu. „Do něhož teď vplouváme.“

Mihál se zadívala za příď. Obzor hyzdila hradba tmavých mračen. „Nebezpečné?“

„Jenom nepolevujíc.“

„A ty dolmeny? Co je s nimi?“

K'azz svrástil opálené čelo a vrátil se bledým zrakem k vlnám. „Ano? Co s nimi?“

„Co tam je?“

Její velitel ometl oloupanou barvu ze zábradlí. Mihál zamrazilo, protože jeho štíhlé ruce náhle vypadaly jako kostra. „Divoká síla, kterou není radno vyrušovat. Víc nikdo vědět nepotřebuje.“

„Jak víme, že Ardata o tom všem nelže?“

„O tom by nelhala.“ Naklonil se víc nad zábradlí. „O tomhle ne.“

Ale ty ano, můj veliteli. Něco vynecháváš. O čem jiném by ta Ardata mohla lhát? „Ty jsi v těch dolmenech byl, vidíš?“

Nakřčil čelo, což mohla být vzpomínka na bolest, a sklopil zrak. „Ano.“

„No... a co jsi zjistil?“

Položil jí zlehka ruku na paži. „Že víc vědět nepotřebuješ. Nedělej si starosti, Mihal.“ Předvedl jí něco, co považoval za povzbudivý úsměv, ale jí to připomínalo lebku s kůží nataženou přes čelisti. A s tím odešel a ji nechal stát u zábradlí.

Tam se k ní připojila Rutana a dívala za K'azzem. „Vy dva,“ začala čarodějka opatrně, „jste milenci?“ Mihal tím vyrazila dech. Pomalu otočila hlavu a podívala se jí do upřímných očí. Rutaně vlála hustá, zacuchaná černá hříva a amulety a talismany cinkaly.

„Ne.“

Žena kývla. „Aha.“

Mihal si nemohla pomoci. Do dlouhého ticha, jež následovalo, se zeptala: „Proč?“

„Moje paní... se o něj zajímá.“

„Tak jako se zajímala o Stahovače?“

Čarodějka zkrivila obličej a oči jí zaplály téměř jantarově. „Její nabídka byla upřímná! To on ji zradil.“

„A co to bylo za nabídku?“

Zamračení se změnilo v opovržlivý úšklebek. „Do toho ti nic není, že?“

Mihal vykulila oči, dočista zmatená prudkou reakcí. Než stačila vymyslet odpověď, zavolala vyděšeně hlídka na hlavním stěžni: „*Mořský had!*“

Mihal zapátrala ve vlnách. Její bratři přísežníci se vyhrnuli z podpalubí, bosí, nicméně si připravovali kuše a luky.

„Kde?“ křikl lodivod.

„Před přídí na levoboku!“

Mihal se protlačila blíž k přídi. Mezi vysokými vlnami zahlédla obrovské tělo velké jako loď, sněhobílé, plující těsně pod hladinou. Ostatní už ho také zahlédli a křičeli.

Zelev sklonil nataženou kuši a zamířil.

Tlustá paže zbraň smetla stranou a střela skončila v opláštění.

Amatt s Turgalem se obrátili k obrovskému Nagalovi, jenž se pomalu otočil kolem dokola, aby se mohl na všechny podívat.

„Zadrž!“ rozkázal K'azz a došel k němu. „Co to má znamenat?“

„Hlupáci Isturé!“ volala z druhé strany Rutana. „Chcete rozhněvat naše mořské ochránce?“

Mihal si vyměnila užaslý pohled se Zelevem, Lor a Gwynnem. „Ochránce?“

„Skloněte zbraně,“ rozkázal K'azz. Turgal s Amattem neochotně

sklopili luky. Do ticha se zachechtala Rutana. Vykláněla se přes zábradlí, jako by hodlala zvíře obejmout, tleskala a ukazovala do vody, snad něco psala. Mihál odstoupila stranou.

„Co to je?“ chtěla vědět.

Rutana se narovнала, zdivočele se smála a ukazovala zuby podivně vypilované do špiček. „Naši mořští ochránci. Služebníci naší paní. Stejně jako jsme poctěni my dva s Nagalem.“

„Oni slouží Ardatě?“

Čarodějka k ní potutelně vzhlédla. „Odpovídají na její volání. Poslouchají její rozkazy. Je to služba, nebo je to... uctívání? Kdo to může říct?“ Znovu se radostně zasmála a odešla.

Mihál zůstala u zábradlí, stejně jako všichni ostatní přísežníci. Mezi vlnami se to ohromné zvíře vynořilo a nahrbilo, lesklé, skvrnité a široké jako boky velryby.

„V Sedmiměstí se jim říká dhenrabi,“ zamumlal Zelev. „Každý z nich by dokázal rozdrtit loď.“

„Potom buďme rádi, že jsou na naší straně,“ opáčila Mihál a ani se nenamáhala skrýt jízlivost.

Zelevův výraz jí prozradil, že ji pochopil naprosto přesně.

O tři dny později spatřili zemi. Pobřeží, pokud se tomu tak dalo říkat, nebylo vidět pod hustým lesem stromů, jejichž kořeny vyrůstaly přímo z vody jako bláznivé bludiště pavoučích noh.

„Tohle je Ardatina země?“ zeptala se Mihál Rutany.

„Její hranice.“

„Kde přistaneme? Je tady přístav?“

Čarodějka na ni vrhla svůj vědoucí, nadřazený úsměv, který Mihál tak strašně lezl na nervy. „Není tu přístav, Isturé. Poplujeme po řece.“

„Chápu. Takže osada je ve vnitrozemí.“

Žena se odvrátila, ale stále se usmívala. „Osada? Ano, hluboko ve vnitrozemí.“

Toto částečné přiznání dělalo Mihál starosti jako málo jiných věcí na této plavbě. Zatímco si prohlížela prales přecházející v bažinu, lodivod otočil veslem, aby plavidlo stočil do boku, a zamířili podél pobřeží k jihu. Jak dne ubývalo, začalo být zřejmé, že obeplovávají ohromnou deltu s kroutícími se kanály. Některé byly jen pár kroků široké, jiné by vydaly za pořádnou řeku. Ze všech se vylévala kalná okrová voda vířící a mísící se s tmav-

ším, železitě modrým mořem. K večeru se ocitli před hlavním kanálem. Byl tak široký, že Mihal téměř nedohlédla na druhý břeh. Po celém břehu se táhl nízký, propletený okraj pralesa. Nad špinavou vodou létali velcí, šedohnědí ptáci a drsně pokřikovali. Mihal nikde neviděla ani stopy po osadě nebo jakémkoliv lidském osídlení.

Přišel rozkaz vyhodit kotvu. K Mihal došla Lor a ukázala na bažinatý břeh. „Podívej. Vidíš je?“

Mihal přimhouřila oči, nebyla si jistá, co vlastně hledá. V houstnoucím šeru pro ni byly hlubiny pralesa neproniknutelné. „Co?“

„Vystupují z vody.“

„Aha.“ To, co považovala za pařezy, byly ve skutečnosti vyřezávané dřevěné znaky či totemy. Stály v podivných úhlech, hniující, zešedivělé věkem. Všechny byly vyřezávané do fantastických tvarů, zpoila lidských, zpoila zvířecích. Hadí muž, poloviční levhart. Když se Mihal podívala lépe, všimla si střapců, které na nich visely, a chvíli jí trvalo, než jí došlo, že to jsou lidské hlavy v různém stadiu rozkladu.

Rozhlédla se, našla Rutanu a zaměřila k ní. „Co je to?“ zeptala se a ukázala na břeh.

Žena tam bez zájmu pohlédla. „Hmm?“

„Ty řezby.“

„Aha.“ Ostrozubý úsměv se vrátil. „Varování pro cizince. Bandity a piráty.“

„Piráty?“ Mihal mávla rukou k pobřeží. „Tady přece není nic...“

„Plují proti proudu řeky, chytají zajatce. A možná je přitahují staré příběhy a pověsti.“

Mihal kývla. *Aha, ano. Bájně Jacuruku. Velké město v pralesě. Jakal Viharn. Zlaté město. Vydlážděné drahokamy. Tam lze získat nesmrtelnost a nesmírnou kouzelnou moc.* Opřela se o zábradlí. „Jsou to jenom příběhy.“

„Ano, ale jako u všech těchhle bájí, i v téhle je zrnko pravdy. Jakal Viharn existuje a je to kouzelné místo. Jen je prostě... těžko k nalezení.“

„Ale vy nás tam dostanete.“

„Ano. S Nagalem jsme vaši průvodci.“

„A bez vás bychom ho nikdy nenašli.“

Čarodějka pokrčila rameny. „Bylo by to velice těžké. Ale vy Isturé jste možná dost vynalézaví...“

„Jako byl Stahovač?“

Rutana se znovu uzavřela a pevně stiskla rty. Cestou pryč jen prohodila přes rameno: „Zítra vyplujeme po řece. Připravte se na takovou cestu, jakou jste ještě nikdy nezažili. Vstupujeme do říše snů mé paní.“

Nastoupená armáda adwamijských kmenů, připravená ke vpádu do země taumaturgů, příliš nepokročila. Jistě, princ Jatal přiznával, že urozená kavalerie každého rodu se velmi pěkně předvádí, jak popojíždí sem a tam podél kolony, s leštěnými hlavicemi oštěpů lesknoucími se ve slunci, s barevnými střapci na dlouhých čabrákách, vlnících se, jak cválali kolem. Když se ale prach po té vlastenecké ukázce usadil, hlavní voj pěchoty s vozy a povozy se dál plahočil ve zmatku a nepořádku. Pouze zásahy vojevůdce a jeho důstojníků udržely zástup v pohybu; tady rozpletli zapletené kolony, támhle vydali rozkaz k pochodu.

A soudě podle kousavých výtek a ještě jadrnějšího jazyka, ztrácel cizozemský generál rychle trpělivost.

K Jatalovu znechucení začalo tradiční pletichaření a bratrovražedné soupeření – prokletí adwamijských klanů – ve chvíli, kdy armáda vkročila do vyprahlých soutěsek a stolových hor: Saarové odmítali jet vedle Awamirů, Salilům se nelíbila jejich pozice a místo toho se zařadili vedle Vehajarwiů, zatímco on, jak si musel přiznat, málem ušlapal několik menších rodin, jak manévroval se svými oddíly, aby se dostal do čela zástupu. Pochopitelně to bylo v každém případě jeho právo, protože tu měl největší kontingent.

Vojevůdce a jeho žoldněři, čítající asi dva tisíce hlav, také jeli na koních. Takový byl cizincův první požadavek, který Adwamiové ochotně přijali, protože počítali majetek v koních – a toto byla pochopitelně částečná náhrada za tu dvacetinu z podílu. Zástup pěchoty tvořil hlavní voj armády. Obklopili ho urození adwamijské jezdcy, projíždějící kolem po jednotlivých kontingentech na výzvědy a jako hlídky.

Jatal a jeho padesát věrných rytířů jeli jako přední voj. Jak putovali kamenitými údolími a říčními koryty – za noci plnými vody, ale do poledne vyschlými na kost – přijížděli za ním zástupci různých rodin pod záminkou společenských návštěv a udržování vzdálených pokrevních vztahů. Ganell byl pochopitelně první,

přihnal se na svém obrovském vraném hřebci. Strašlivě ho bolela hlava, což jeho vyhlášené vznětlivosti příliš nepomohlo.

„Nemůžu uvěřit, že jsou s námi ti saarští hlupáci!“ prohlásil, trhl sebou a zvedl záhyb svého roucha, aby si mohl zastínit hlavu.

„Vojevůdce vítá každého, kdo může přispět.“

Ganell pod mocným plnovousem pohnul rty. „No... doufám, že je neuvidím, až boje skončí, to přísahám u krále-démona!“

Věren lekcím mnoha učitelů, které mu vnutil otec, se Jatal rozhodl zůstat diplomatem. „Uvidíme, jestli dodrží svoje závazky.“

„Cha! To by bylo poprvé. No... já tam budu, abych je mohl popohnat čepelí naplocho. To taky přísahám!“ A pobídl koně. „Zdar tobě, ó veliký princi!“ A se smíchem odjel.

Zástupci menších rodů přicházeli a odcházeli, jen se u něj v čele chvíli zdrželi. Rodiny, s nimiž se ta jeho v minulosti spojila během nejrůznějších krevních mest a krvavých sporů. Všichni mu slibovali podporu před zradou, která jistojistě přijde. Jatal jim děkoval a pochopitelně taky sliboval svou podporu, jak vyžadovala čest, avšak v duchu mohl jenom vzdychat, když si představil, že úplně stejně ujišťují saarského koňmistra Šér' Tala či princeznu Andanii.

S postupujícím soumrakem už s pomalým postupem armády ztrácel trpělivost – zcela v rozporu s jejich vznešeným cílem bleskurychlého nájezdu. Jak typické pro jakékoliv spojené úsilí Adwamiů! Když vojevůdce vydal rozkaz k ukončení celodenní jízdy, Jatal už se neovládl. Obrátil se ke Gorotovi, svému prošedivělému veteránovi. „Pojedu na výzvědy,“ prohlásil a pobídl koně, dřív než muž stačil vznést jakoukoliv námitku.

Zprvu jel hodně rychle, aby se co nejdříve vzdálil od ležení s houfem adwamijských válečníků. K večeru pokračoval klidnějším tempem. Cesta, kterou si zvolil, byla nejpříjemnější. Bezpochyby ji už prohlédli předsunutí zvědové, ale to mu starosti nedělalo. Stačilo to jako důvod, aby opustil zástup se zvířeným prachem a nekonečným hašteřením, dětinským soupeřením a dávnými křivdami. Poslední měsíce byla díky stále jasnějšímu, křiklavě smaragdovému oblouku Šamšíru na obloze cesta nocí pro jezdce i koně méně nebezpečná. Jatalovi však výhodu lepšího světla kazily matoucí dvojité stíny, jak s nefritem Šamšíru soupeřila záře měsíčního srpku. Nakonec to vzdal a našel si úzké údolí, kde si hodil pokrývky na zem a spoutal koně, zabalil se do pokrývek a usnul.

Ráno ho probudilo ohromné uprnutí. Odhrnul pokrývky,

zamrkal do světla a uviděl naproti sobě sedět vojevůdcova zástupce, hromotluka Scarzu, jenž držel kaktusový list a teď strnul uprostřed jeho po jídání.

„Promiň,“ prohodil a ukousl si trnitého zeleného pupenu. „Poslední dobou máme samý divný jídlo.“

„Prý pomáhá dřevěné uhlí,“ poradil mu Jatal.

Muž zvedl huňaté obočí. „Opravdu? Okusovat ohořelý klacek? Ty si ze mě utahuješ.“

„Ale vůbec ne. Naši staří léčitelé na to přísahají.“

„Staří léčitelé? Už jenom síla mých výbuchů by je zahubila.“

Jatal zamyšleně naklonil hlavu. „No... budu ti to prostě muset věřit.“

„To bude moudrý.“

Jatala docela překvapilo, že mu začíná být mohutný poručík sympatický. „Poslal tě za mnou vojevůdce?“

„Ano. Pochopitelně mu dělá bezpečí hafinajskýho prince starosti.“

Jatal se posadil a položil si ruce na kolena. „Něco ti o tom takzvaném hafinajském princovi povím...“ Rozdmýchal uhlíky v ohništi. „Za prvé, je nás přes dvacet. Synů manželek a konkubín. Jsem skoro nejmladší. Mezi Adwamii je princů co zrněk písku a jsou stejně obyčejní.“

Scarza zabručel a vypadal ještě rozložitější a pařezovitější, jak tam tak nahrbeně seděl. „Dobře. Potom ode mě nebudeš čekat, že ti uvařím čaj nebo nějakou podobnou pitomost?“

Jatal se zakřenil a foukl do ohně. „Ne. Čaj si raději vařím sám – takový, jak ho mám rád. A ty?“ Prohlížel si ho: ponuré ražení, široký obličej, vyčnívající špičáky – skoro jako kly – těžký obličej a husté hnědé vlasy připomínající spíš srst. „Jsi trellského, či toho bájněho thelomenského původu?“

„Bájněho pouze tady, princí. Jak jsem slyšel, vaši předkové je všechny vybili.“

Jatal postavil na oheň malý bronzový kotlík. „Za to je zodpovědný král-démon. A bohové si to s ním pak vyřídili.“

„Prokleli ho a musí se věčně toulat.“

„Ano. A jeho království pohltil ohnivý déšť.“

Scarza si lehl do písku. „Já ti nevím... věčný toulání mi nepřipadá jako nějaký trest.“ Položil ruku přes oči.

Jatal si uvařil čaj a žvýkal okoralou placku. Po snídani si umyl maličký hrníček a šel se postarat o toaletu. Po návratu do tábora

si uvědomil, že tu je pouze jeden kůň – a to ten jeho, Popel, pojmenovaný podle své barvy. Připravil si ho k jízdě a zastavil se nad zřejmě spícím míšencem. „Scarzo... ty nemáš koně?“

„Ne.“

„No... a jak se mnou potom chceš držet krok?“

„Udržím krok s každým koněm celej den. Zvlášť v takhle drsným terénu.“

„Takže... mám prostě jet napřed sám?“

„Ano,“ odvětil obr, s rukou stále přes oči. „Já si tě najdu. A musím zdůraznit, jak snadný je tě najít, pane ne tak nenápadnej na výzvědách. Jak jedeš na koni a to všechno.“

Jatal se usmál. „Kdybych chtěl pokračovat obezřetněji, můžu ho prostě poslat zpátky.“

Scarza zvedl ruku a popleteně zamrkal. „Poslat ho zpátky? Jak?“

„Prostě Popelovi řeknu, ať se vrátí ke svým přátelům a příbuzným u Hafinajů.“

Scarza si koně ohromeně prohlížel. „Opravdu? Takový nadaný zvířata. Já nikdy nechápal, k čemu jsou dobrý. Moc žerou, ale když o tom tak uvažuju, to se dá říct i o mně.“

Jatal se smíchem nasedl a kývl na rozloučenou. „Zatím.“

„Ano. Zatím, Jatale, principi hafinajský.“

Přejít soutěsky trvalo celý další den. Rychlí zvědové různých rodů přijížděli a odjížděli a salutovali mu. Mezi útesy nezahledli jediného poddaného taumaturgů, strážného ani hlídku. Což Jatal ostatně očekával. Poddaní byli všechno sedláci, žádný dost bohatý, aby mohl vlastnit koně, i kdyby to jejich pánové-taumaturgové povolovali. Po poledni přejeli mírné návrší a spatřili širokou náhorní plošinu se řekami a statky jižní země taumaturgů. Země sice chudé na movitý majetek, zato bohaté aspoň obyvatelstvem a úrodností. Na severu se sbíraly mraky a šikmé tmavé pruhy prozrazovaly blížící se dešť.

Jatal si prohlížel krajinu a málem spadl z Popelova hřbetu, když kdosi zavolal: „Zdravím, Jatale, principi hafinajský!“

Trhl sebou a ohlédl se. Přicházela princezna Andanii, koně vedla za sebou. „Co tady ve jménu prastarých děláš?“

„Totéž co ty,“ zasmála se. „Snažím se najít nejlepší cestu pro naši armádu.“

„Tohle není žádný výlet pro zábavu, moje princezno.“

Přestala se usmívat a v náhlém záchvatu hněvu přimhouřila oči. „Doufala jsem u tebe v něco lepšího, princí Jatale.“

Jatal zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Omlouvám se. Uvědomuji si, že jsi vyjízďela na nájezdy a tvůj meč poznal krev. Jenže... tohle bude jiné.“

„Bude to stejné. Jenom v jiném rozsahu.“

Naklonil hlavu a podvolil se. „Doufejme. Přesto mám své výhrady.“

Když dojela blíž, sesedl, aby se nad ní netyčil. Přestože mezi Adwamii měli stejné tituly, Jatal znal jejich rozdílné postavení: on byl jeden princ z mnoha, navíc ten nejméně významný, zatímco ona byla jedinou princeznou Vehajarwiů.

Jak teď stál blízko a byli tu sami – skandální porušení dekora – Jatal si nemohl nevšimnout opojné vůně jejího potu smíšeného s jasmínovou voňavkou, hrdé brady a tmavých očí, v nichž viděl posměšné vědomí, že i ona plně chápe složitost jejich... ošemetné situace.

„Hodně jsem o tobě slyšela, princí Jatale,“ poznamenala ještě škádlivěji.

„A já o tobě, princezno.“

Zasmála se. „Jak trápím otce a jsem hanbou své rodiny, bezpochyby.“

„Ale vůbec ne. Slyšel jsem, jak každá rodina závidí Vehajarwiům sílu, odvahu a krásu jejich dcer.“

Nyní se zasmála doopravdy a zašermovala prstem. „Varovali mě před tebou. Prý jsi tak učený a mazaný, že bys vymluvil z ještěrky její ocas.“

„Přesto pochybuji, že by kdokoliv dokázal přechytračit tebe, princezno.“

„A také básník a diplomat, říkají. Je pravda, že jsi měl cizozemské učitele?“

Uklonil se. „Ano. Poutníky a vyhnance z jiných zemí. Můj otec si přál, abych jako nižší syn získal znalosti, jimiž bych mohl sloužit jako rádce svých starších bratrů.“

„Jako kdyby poslouchali nějakého mladšího bratra, co?“

Jatal zvedl obočí. Ještě nikdo mu to nikdy tak otevřeně nepředhodil. „No... ano. Je to tak.“

„Omlouvám se, Jatale. Některé jsem poznala. A tak, jak říkám... jsem tuze ráda, že poslali tebe.“

Jatal si odkašlal. „Princezno... je to pro mne neskutečná pocta. A asi by ses měla vrátit, než nás někdo uvidí.“

Andanii rozhodila rukama a obrátila se kolem dokola. „Ale proč, když jsem se tak snažila, abych s tebou mohla být sama?“ Znovu se zasmála a přitiskla si ruku na ústa. „Kdyby ses teď mohl vidět!“

Jatal měl problémy s přemýšlením. Ona se snažila? Aby mohla být s *ním*? A proč? Co mohla chtít? Nebyli snad nepřátelé? Vehajarwiové byli jediným větším klanem, který se mohl rovnat Hafinajům. Celá pokolení stáli ve všech krevních mstách a svárech proti sobě. „Je mi líto, princezno,“ vypravil ze sebe nakonec, „ale tady máš nade mnou výhodu.“

Andanii se sklopenýma očima prohrábla listí nedalekého stromku. „My dva bychom se nikdy nemohli opravdu setkat a promluvit si v koloně, že? Oba jsme vázáni tradicí a historií a hranicemi našich rolí. Dívala jsem se, jak za tebou chodí ustrašené nižší rodiny a přísahají ti věrnost. Víím to, protože za mnou přicházejí také. Jako kdyby z toho, co jsou nám dlužní, mohli udělat dar!“

Jatal s ní nesouhlasil, nicméně chápavě kývl. „To je starý příběh.“

„Přesně tak! Skoro pláču z pocitu marnosti, když na to jen pomyslím!“ Zarazila se, jako by si rozmyslela, co chce říct, a místo toho nasedla na svou pěknou světlou klisnu. „Žádám jen, abys, až tento nájezd porušující tradice skončí a odměny budou rozděleny, zvážil, co dalšího by ti mohlo patřit – pokud bychom se my dva dohodli, že odložíme ještě další tradice tolik omezující naše dvě rodiny.“ Než stačil zavřít ústa, švihla otěžemi a pobídlá klisnu do kroku. Než mu zmizela z očí, jen se ještě jednou ohlédla; vlasy jí vlály kolem obličeje jako šál a na rtech měla opět ten svůj škádlivý úsměv.

Jatal tam jen dlouho nehybně stál. Šustění písku oznámilo trnitou ještěřku, jež mu přeběhla přes boty. Kdysi slyšel cizí výraz „praštěný palicí“ a teď usoudil, že ho konečně pochopil. To, co Andanii navrhovala – *navrhovala!* – nebylo nic menšího než spojení jejich dvou rodin. Sjednocení skrze jejich sňatek.

Teď ho zasáhla závrať, a nejenom s ohledem na její nepřehlédnutelné kouzlo. Pokud by se plán podařil, všechny adwamijské země by patřily jim. Postavit by se jim mohly pouze spojené síly všech zbývajících rodin. A jelikož Adwamie znal tak dobře, pravděpodobnost takového velkolepého spojení by se v podstatě

rovnala nule. Jak ho učili cizí učitelé o politice v praxi: v takových případech to obvykle dopadne tak, že se třetina ostatních rodin postaví proti nim z oprávněné obavy před hrozící nadvládou, další třetina bude hrát o čas a čekat, která strana získá navrch, a poslední třetina bude navenek proti, ale zároveň bude potají posílat vyslance slibující věrnost oplátkou za přednostní postavení v nadcházející nadvládě. Takhle smutně to zjevně dopadalo všude, nejen mezi slepencem tradičních nenávistí, spojenectví a probíhajících svárů, tvořícím adwamijskou politiku.

Nepřítomně nasedl. Téměř nevnímal bezprostřední okolí, když pobídl Popela zpátky k jihu. Jak v soutěskách kolem něj houstly stíny, zasáhl ho další vhled do Andaniiných slov jako příval studeného deště.

Jeho bratři. Říkala, že jich pár poznala a je ráda, že poslali jeho. Což znamená... co? Že není jako oni.

Což znamená, že... mohla stejný návrh přednést jednomu či několika z nich.

A oni ji odmítli.

Zakymácel se v sedle a snažil se ovládnout, jak se mu stáhl žaludek. *Bohové našich předků! Jaká je z toho cesta ven? Kdo je v právu? Měli jeho starší bratři pravdu, když ji odmítli jako nepřítel? Je on pouhou loutkou se slabou vůlí, která předá Hafinaje do rukou Vehajarwiů?*

Nebo to bylo obráceně? Byli oni zabednění otroci tradice, slepí k troufalým novým příležitostem?

Jeho oblíbený Popel vycítil, že přestal dávat pozor, a zastavil se. Jatal si přitiskl rukáv na studené, zpocené čelo. *Bohové... to je ale problém, co? Jak bych mohl zjistit, kde je pravda?*

V matném ranním světle si Mrak ohříval bolavé kosti u ohně z naplaveného dříví, který zapálili žoldněři. Po létech trmácení se s armádou došel k závěru, že v těchto teplých zemích jsou vždycky nejstudnější noci. To vůbec nebylo spravedlivé. Kolemjdoucí žoldněř mu vtiskl do ruky kameninový hrnek s horkým čajem, a tento bezvýznamný čin potvrdil jeho podezření ohledně celé téhle bandy: všechno to byli říšští veteráni, propuštění nebo zběhlí. Zkušení vojáci se vždycky starají o své kádrové mágy. Uvědomil si, že tohle postavení s Kysúcem opět zaujímají. Zpátky u druhé profese. Jenomže takové ohledy přicházejí se závazky. Vždycky